

A karizmatikus ún. „szellemkeresztség” volna a teljhatalom és a szellemi erő kulcsa?

RUDOLF EBERTSHÄUSER

BEVEZETÉS

Olyan időben élünk, amikor sok keresztyén Krisztus-követéséből hiányzik a szellemi erő és teljhatalom. Egyesek számára alig tudatos ez a hiány; úgy látszik, hogy teljesen meg vannak elégedve erőtlenségükkel. Más keresztyének szenvednek emiatt; az ő szemük előtt az Úr Jézus Krisztus elvárásokkal teli ígéretei lebegnek: **„Aki hisz én bennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!”** (Jn 7,38). Látják, hogy valami nincs rendben velük, hogy Isten tulajdonképpen több erőt és szellemi gazdagságot ígért nekik, mint amit életükben megtapasztalnak.

Az ilyen hívők számára a pünkösdi- és karizmatikus mozgalom üzenete az ún. „szellemkeresztséggel” kapcsolatban, gyakran különös vonzerővel bír. Azt mondják nekik: „Felfedeztük az isteni erő teljességének titkát. Birtokunkban van a kulcs a túlradó keresztyén élethez: Neked a Szent Szellem keresztségére van szükséged! Akkor egyre több erőhöz jutsz, győzelemről győzelemre jutsz!” Meggyőző élménybeszámolókat ábrázolják, milyen sikertelenségekkel és kudarcokkal teli, nyomasztó életet folytattak „azelőtt” a keresztyének, hogy aztán valamikor megszerezzék az erő átadásának élményét, amit a „Szent Szellem keresztségének”, vagy a „Szellem megújulásának” neveznek. Ez után az élmény után Istent látszólag egy teljesen új, lenyűgöző módon élték meg; szellemi életük teljes mértékben megváltozott.

Számunkra felmerül a kérdés: Vajon a pünkösdi és karizmatikus mozgalom „szellemkeresztsége” valóban Isten válasza-e a mi hiányunkra? Kívánja-e az Úr Jézus Krisztus, hogy vágyakozzunk ez után a „szellemi élmény”, a „második áldás” után? Felruháztatunk-e valóban ezen az úton a Szent Szellem erejével? Ezeket a kérdéseket nem tudjuk megválaszolni, hogyha a fellelkesült karizmatikusok élménybeszámolóira hallgatunk. A szubjektív élmények nagyon megtévesztők lehetnek. A Szentíráshoz kell fordulnunk, az élő Isten beszédéhez, hogy világos, megbízható választ kapjunk.

Ez a rövid írás meg akarja mutatni, mit mond a Biblia nekünk a Szent Szellem keresztségével, a Szent Szellem elnyerésével és a Szent Szellem által való betöltéssel kapcsolatban. A pünkösdi és karizmatikus mozgalom tanításait és kijelentéseit Isten Igéjének mércéje alatt akarja megvizsgálni, hogy segítségére lehessen a kérdező hívőnek, hogy bibliai válaszokat kapjon szellemi, lelki kérdéseire. Ennek feltétele, hogy az itt tett kijelentéseket ne egyszerűen csak átvegyük, hanem az olvasó a béreiai példáját kövesse, akiről azt olvassuk, hogy: **„teljes készséggel fogadták az Igét, és napról napra kutatták az Írásokat, hogy valóban így vannak-e ezek a dolgok”** (Csel 17,11).

Ha bibliai alapon vitába szállunk a karizmatikus és pünkösdi mozgalom tanaival, az nem más hívők kritizálása vagy megítélése céljából történik. Sokkal inkább arról a komoly kérdéstről van szó, hogyan szolgálhatunk az Úrnak a Szent Szellem igazi ereje által. Végül is a mi Urunk Jézus Krisztusról van szó, arról, hogy Ővé legyen megváltott gyermekeinek osztatlan szeretete és tiszta hite, arról, hogy semmi visszásság vagy hamisítás be ne szivároghasson a Jézus Krisztushoz fűződő hitbeli viszonyunkba. Maga az Úr Jézus Krisztus a mi szellemi erőnk és győzelmünk egyetlen igazi forrása. Ő a teljességet adta nekünk, és Igéje által is irányít bennünket, hogy milyen módon juthatunk el ehhez a teljességhez.

A) A PÜNKÖSDISTA–KARIZMATIKUS „SZELLEMKERESZTSÉG”

A „szellemkeresztség” tana mint egy második, a hívő embernek az újonnan születésétől megkülönböztetett megtapasztalása, a pünkösdi és karizmatikus mozgalom fontos alappillére. Csak e megtapasztalással lép be a keresztyén, ennek meggyőző ereje után az Isten által megígért szellemi gazdagságba, és kezdhet el egy gyümölcsöző szolgálatot az Úrnak. A „szellemkeresztség” megnevezés ilyen formában sehol nem található meg a Bibliában, de hivatkozik az ígéretre, amelyet először Bemérintő János mondott ki: „Én vízbe merítetek

titeket: Ő majd Szent Szellemmel fog titeket meríteni” (Mk 1,8; vö. Mt 3,11; Lk 3,16; Jn 1,33; Csel 1,5). A pünkösdi és karizmatikus mozgalom legtöbb követőjének meggyőződése szerint az általuk átélt szellemi élmény éppen ez a Szent Szellemben történő bemelegítés, aminek ígérete megtalálható a Bibliában.

A „klasszikus” tanítók – mindenekelőtt a pünkösdi mozgalom részéről – azt tanítják, hogy a hívő a megtéréssel még nem kapta meg a Szent Szellemet, legalábbis ennek az Igének a teljes értelmében nem. Hivatkoznak ezzel kapcsolatban többek között a Csel 19,2-re: **„Kaptatok-e Szent Szellemet, amikor hívőkké lettetek?”** A Szent Szellem elnyerése ennek értelmében csak később történik, amikor a hívő bizonyos előfeltételeket már teljesített. Ilyenek voltak a klasszikus pünkösdi mozgalomban többek között a „megszentelődés” (gyakran egyszeri, a teljességhez és a bűntelenséghez vezető megtapasztalás értelmében), „az Istennek történő teljes odaadás és odaszentelés”, egy hosszabb „várakozás”, böjtöléssel és minden bűn maradéktalan megvallásával, valamint a „szellemkeresztség” elnyeréséért mondott sok imádság. Ezt általában úgy írják le, mint valamiféle erő-átáramlás erőteljes élményét, amely gyakran jár együtt víziókkal vagy természetfeletti szellemi kijelentésekkel. A „szellemkeresztség” szükséges és döntő ismertetőjegye a „klasszikus” pünkösdi tanítás szerint a nyelveken szólás adománya.

Sok mai karizmatikus áramlat már nem képviseli az említett pünkösdi tanításokat a „szellemkeresztséggel” kapcsolatban a fenti formában. Ők már csak egy „szellemi megtöltekezésről” beszélnek, vagy (a katolikus egyház tévtanítása szerint) egy „szellemi megújulásról”, mint döntő „második áldásról”. A hívő ember már az újonnan születéskor elnyerte a Szent Szellemet, de csak a „szellemkeresztség” által részesedik a Szent Szellem teljességében és kerül teljesen a Szent Szellem erőterébe. Vannak, akik a nyelveken szólást már nem tekintik a „szellemkeresztség” szükséges jelének, a gyakorlatban azonban szinte mindenhol a döntő ismertetőjegy, amely a karizmatikusokat jellemzi, és amely által saját maguk is megállapítják, hogy elnyerték-e a „szellemkeresztséget”.

Karizmatikus körökben rendszerint elmaradnak a hosszadalmas előkészületek a „szellemkeresztség” elnyerésére. Sokféle módon már csak az értelem kikapcsolását és önmaguknak a Szent Szellem előtti, fenntartás nélküli megnyitását teszik előfeltétellé, a „hitben elfogadást”, ill. nagyon gyakran a teljhatalommal „felkent” karizmatikusok kézzelrágását. Ez egészen olyan receptekig elmegy, amelyek szerint az embernek „hitben” el kell kezdeni nyelveken szólani, ill. más nyelveken szólók beszédét ismételni, és ezután ezzel a „nyelveken szólással” eljön a „szellemkeresztség” is. Minden eszköz helyes, a fő, hogy elnyerd a Szellemet!

Ugyanis túl minden tanbeli-taktikai különbségen, *egy dolog* minden „igazi” pünkösdi és karizmatikus számára közös: A „szellemkeresztség” személyes megtapasztalása mindenki számára elengedhetetlen kulcsélmény, amely által e mozgalom „beavatottjává” lesz az ember; nélküle „kívül”-marad, fél-keresztyén lesz, erőtlenséggel, megvilágosodás nélküli keresztyén, teljhatalom és felismerés nélkül, „felkenetés” nélkül, megszentelődés és a bűnök feletti győzelem nélkül, valaki, akiből hiányzik az, ami döntő a hívő életében.

A pünkösdisták-karizmatikus kegyesség minden „magasabb szintű kenetét” ennek a kulcsélménynek tulajdonítják: A „szellemkeresztség” által állítólag egy magasabb, közvetlenebb közösségre jut az ember Istennel, ami folyamatos kijelentésekben, hallható beszédben, csodákban és jelekben nyilvánul meg; az ember erőt és buzgóságot, örömet és győzedelmes életet, minden kötöttségtől való megszabadulást, teljhatalmat, testi gyógyulást, szellemi adományokat és belső gyógyulást nyer. A „szellemkeresztség” a belépő egyfajta magasabb szintű szellemi életre – hirdetik a kívülállónak sokféle bizonyosságtétel, prédikáció és könyv segítségével.

Ez a kínálat sok csalódott, erőtlenné vált keresztyén számára kimondottan lelkesítő és csábító. Hatása alá kerülnek annak a kilátásnak, hogy egy csapásra megszabadulnak minden szellemi nehézségtől, átélik Isten közvetlen jelenlétét és erejét, aminek azelőtt hiányában voltak. Ezért sokan megnyitják magukat a szellem előtt, amely ebben a mozgalomban hat. Vonzása alá kerülnek az istentiszteletek laza, vonzó megrendezésének, a könnyen érthető énekeknek, a látszólagos „szeretnek” és „örömmek”, amit látnak. A „szellemkeresztséget” keresik és találják meg ott, és önmaguk is követői és hirdetői lesznek ennek a mozgalomnak.

Bennünk azonban felmerül a kérdés, valóban isteni adomány-e a pünkösdi és karizmatikus mozgalom által tanított és népszerűsített „szellemkeresztség”? Mi rejlik emögött a „második áldás” mögött? Valóban Istentől származik-e? Hiszen maga Isten kimondottan buzdít bennünket rá: **„Vizsgáljátok meg a szellemeiket, hogy az Istentől valók-e?”** (1Jn 4,1). Ezt akkor tudjuk megtenni, ha ezt a tanítást Isten kijelentett Igéjén mérjük le.

Ha a „szellemkeresztség” valóban ilyen fontos alapja az igazi hitéletnek, akkor ennek meg kell jelennie a Biblia, méghozzá az Újszövetség (Úsz) tanításában, és összhangban kell lennie Isten inspirált Igéjével. Egyébként nem szabad és nem is lehet elfogadnunk, ha még olyan vonzónak is tűnik számunkra, hiszen a bibliai értelemben vett „Szent Szellem kitöltését” maga Jézus Krisztus köti a Szentírás tanításához, amikor ezt mondja: **„Aki hisz énbennem, ahogyan az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamatai ömlenek!”** (Jn 7,38). Nekünk, újszövetségi keresztyéneknek ez azt jelenti, hogy csak akkor juthatunk bibliai, a Szent Szellem Istentől ajándékozott kitöltéséhez, ha egyértelműen és világosan ragaszkodunk az Újszövetség tanításához, méghozzá különösen az apostoloknak a Gyülekezethez szóló tanításához, ahogyan ezt az Úsz leveleiben találjuk (vö. Csel 2,42: **„Ezek pedig kitaróan részt vettek az apostoli tanításban...”**). Ebben a

tanításban megtaláljuk mindazt a világosságot, amelynek segítségével meg tudjuk különböztetni a Szent Szellem igazi működését a hamistól. Ezért most azt szeretnénk megvizsgálni, hogy mi a Szentírás mondanivalója a mi témánkkal kapcsolatban.

B) A BIBLIA TANÍTÁSA A SZENT SZELLEM ELNYERÉSÉRŐL, A „SZELLEMKERESZTSÉGRŐL” ÉS A SZENT SZELLEMMEL VALÓ MEGTELESRŐL

1. MIKOR NYERI EL A HÍVÓ EMBER A SZENT SZELLEMET?

Az első kérdés, amellyel foglalkozni kívánunk: Mikor nyeri el egy hívó a Szent Szellemet? Előfordulhat-e, hogy valaki hisz Jézus Krisztusban és újonnan született, de még nem kapta meg a Szent Szellemet? Megállhat-e a pünkösdisták klasszikus tanítása a Biblia alapján? E kérdések megválaszolására az apostolok ihletett tanításaihoz kell fordulnunk, ami az Úsz leveleiben van pontosan rögzítve. Ez egyik fontos alapelve a bibliai szempontból egészséges tanításnak!

a) Ahol a Szent Szellem elnyerésének bibliai tanítását találhatjuk

Az egész Újszövetség, mint ahogyan az egész Ószövetség (Ósz) is, tágabb értelemben véve tanításunkra és intésünkre adatott (vö. 2Tim 3,16), de az Ósz-ben nem találunk az Isten Gyülekezetére vonatkozó konkrét tanítást, mert ez nem esett az ószövetségi próféták látókörébe; akkoriban ez még **titok** volt, „**amely más nemzedékek idején nem vált ismertté az emberek fiai előtt**”, és ami csak az újszövetségi apostoloknak és prófétáknak „**jelentetett ki a Szellem által**” (Ef 3,3-10; vö. Róm 16,25-26; Kol 1,25-29).

Emiatt az evangéliumokban sem találunk különös tanítást erre vonatkozólag Isten Gyülekezete számára, mivel az evangéliumok a Messiásnak, az Úr Jézus Krisztusnak az üzenetei Izráel népe és különösen a tanítványai számára, a Gyülekezet azonban csak néha kerül említésre (pl. a Mt 16,18-ban). Azokhoz a dolgokhoz tartozott, amelyekről az Úr a búcsúbeszédeiben tett bizonyosságot a tanítványainak: „**Sok mindent kellene mondanom nektek, de most nem tudjátok elviselni: amikor azonban eljön ő, az igazság Szelleme, elvezet titeket a teljes igazságra; mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek**” (Jn 16,12-13). Jézus Krisztus Gyülekezete pünkösdtől még eljövendő volt; a tanítványok, akiknek tekintete egészen Izráelre irányult, akkor még nem tudták felfogni a zsidók és a pogányok egy test voltának titkát.

Ez a titok azután különösen Pálnak, a pogányok apostolának jelentetett ki, ahogyan maga is tanúskodik erről (vö. Ef 3,3.8; Gal 1,11-12; 1Kor 4,1; Kol 1,25-26). A Krisztusban hívők helyzetére és a Krisztussal való járásra vonatkozó újszövetségi tanítást tehát az **apostoli levelekben**, különösen Pál leveleiben találjuk meg. A **Cselekedetek könyve** sem a Gyülekezet tankönyve; inspirált történeti beszámoló ez a Gyülekezetről és annak elterjedéséről, amely az apostolok szolgálata által ment végbe, de nem tartalmazza a felmagasztalt Krisztus tanítását a Gyülekezet számára. Éppen így nem találjuk meg az apostoli tanítást a Gyülekezet számára a **Jelenések könyvében**, amely egy kimondottan prófétai könyv, és a Szent Szellem általi látomásokban tanúsítja, hogyan fogja Isten az Ő tervét ezzel a világgal ítélet által és kegyelemben végezni.

Ami most a Szent Szellem elnyerésének kérdését illeti, az evangéliumokban az üdvtörténetileg világos kijelentést a Jn 7,39-ben találjuk, az Úr fent idézett búcsúbeszédeinek végén: „**Ezt pedig a Szellemről mondta, akít a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Szellem, mivel Jézus még nem dicsőült meg.**” A Jn 14,17-ben az Úr kijelenti a tanítványoknak a jövőt illetően Isten Szent Szellemevel kapcsolatban: „**mert ő nálatok lakik, sőt bennetek lesz.**” Tehát az Úr tanítványai még nem kapták meg Isten Szent Szelleme újszövetségi értelemben, és ezt Isten nem is tervezte így. A Szent Szellem elnyerése csak pünkösdtől kezdve volt egyáltalán üdvtörténetileg lehetséges. Csak miután az Úr Jézus Krisztus befejezte megváltó művét (és ennek előfeltétele az Ő mennybemenetele és megdicsőülése, valamint vérenek a mennyei szentélybe vitele volt, Zsid 9,11-15), történhetett Isten Szent Szelleme kitéltése, hogy az egykor bűnös emberekben lakozást vegyen (vö. Csel 2,33).

Ebből is megérthetjük, hogy a gyakran idézett bibliai hely a Jn 20,22-ben nem szólhat a Szent Szellem tulajdonképpeni elnyeréséről. Mivel ott ez olvasható: „**Ezt mondván, rájuk lehelt, és így folytatta: Vegyetek Szent Szellemet!**” – ezért bizonyára egy rendkívüli helyzetről van szó. Azáltal is világos lesz ez, hogy a görög szövegben hiányzik a határozott névelő a „Szent Szellem” elől. Tehát nem az olvasható, hogy „Vegyetek a Szent Szellemet”, hanem: vegyetek erőt a Szent Szellemtől, tehát vegyetek szellemi megerősítést és felkészítést a türelmi- és várakozási időre, amíg majd pünkösdkor kiárad a Szent Szellem. Az evangéliumoknak ebből a kijelentéséből sohasem vezethetjük le a Szent Szellem elnyerésének tanítását; itt a törvény ideje és a kegyelem, ill. a Gyülekezet ideje közötti, rendkívüli átmeneti helyzetről van szó, ami pünkösdtől kezdődött el. Annak kijelentését azonban, hogy hogyan kell történnie a Szent Szellem

elnyerésének a Gyülekezetnél, az Úsz leveleiben találjuk meg.

b) Mit tanítanak az apostoli levelek a Szent Szellem vételéről?

Ha most vizsgálat tárgyává tesszük az Úsz tanító leveleit a Szent Szellem vételével kapcsolatban, egészen világos kijelentést állapíthatunk meg: *Abban a pillanatban, amelyben egy ember, Isten Szent Szellemének hatására valóságos bűnbánatot gyakorol, megtér és hisz az Úr Jézus Krisztusban, megkapja a Szent Szellemet is, mint Isten ajándékát. Az újonnan születés és a Szent Szellem elnyerése tehát az Úsz tanítása szerint egybeesik, és nem választhatók el egymástól.*

Ezt tanítja nyomatékosan a Galatákhöz írt levél. A Gal 3,2-ben Pál megfeddi a galáciabelieket, mert elfelejtették, milyen alapon kapták meg Isten Szent Szellemét: **„A törvény cselekvése alapján kaptátok-e a Szellemet, vagy az Ige meghallásából származó hit alapján?”** Akkor kapták Isten Szent Szellemét, amikor elhitték az evangélium üzenetét, amely a Jézus Krisztusba vetett hit által történő megmentést hirdette meg (vö. Gal 3,5). A Gal 3,13-14-ben az a világos kijelentés olvasható, hogy mi a Krisztusba vetett hit által kapjuk meg a Szent Szellemet: **„Krisztus megváltott minket a törvény átkától úgy, hogy átokká lett értünk..., hogy a Szellem ígését hit által megkapjuk.”** Valaki közbevetethné ezzel kapcsolatban, hogy itt nem a megmentő hit és újonnan születés időpontjáról van szó, hanem valamilyen hitbéli cselekményről egy később időpontban.

Azonban érdekes módon, még további kijelentéseket is találunk a Galatákhöz írt levélben, s ebből kiderül, hogy arról az időpontról van szó, amelyben egy ember a Jézus Krisztusba vetett hitre jut és Isten gyermekévé lesz. A Gal 3,22-ben ez található: **„De az írás mindenkit bűn alá rekesztett, hogy az ígért a Jézus Krisztusban vetett hit alapján adassék azoknak, akik hisznek.”** Ezt még a Gal 4,6-7 is megerősíti, ahol érthetővé válik, hogy a Szent Szellem elnyerése a Krisztusban elnyert fiúság állapotával van összefüggésben, amelybe minden hívő belekerül: **„Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldötte Fiának Szellemét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: Abbá, Atya! Úgyhogy már nem vagy szolgál, hanem fiú, ha pedig fiú, akkor Isten akaratóból örökös is.”**

Ezt a tanítást megerősíti a Római levél is, ahol a következő világos kijelentéseket találjuk: **„Ti azonban nem (hús)test szerint éltek, hanem Szellem szerint, ha Isten Szelleme lakik bennetek. De akiben nincs a Krisztus Szelleme, az nem az övé”** (Róm 8,9; vö. még 8,11). Tehát, amikor valaki valóban nem bírja Isten Szent Szellemét, akkor egyáltalán nem született újonnan, valójában nem is tért meg, és nem hívő! Ugyanez megerősítésre kerül még egyszer a Róma 8,14-16-ban is: **„Akiiket pedig Isten Szelleme vezérel, azok Isten fiai. Mert nem a szolgaság szellemét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Szellemét kaptátok, aki által kiáltjuk: Abbá, Atya! Maga a Szellem tesz bizonyosságot a mi szellemünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk.”**

Aki tehát nem kapta meg az Isten Szent Szellemét, még nem Isten gyermeke, azaz nem született újonnan. Mindazok, akik hit által Isten újonnan született gyermekeivé lettek, abban a pillanatban elnyerték a Szent Szellemet is. A fiúság szelleme nélkül nincs közösség Krisztussal vagy az Atyával! Ez a világos tanítás a továbbiakban megerősítést kap az Efézusi levél által is, ahol ezt olvashatjuk: **„...Őbenne [Krisztusban] pedig titeket is – miután hallottátok az igazság Igéjét, üdvösségetek evangéliumát, és hívőkké lettetek – eljegyzett pecsétjével, a megígért Szent Szellemmel, örökségünk zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az ő dicsőségének magasztalására”** (Ef 1,13; vö. 2Kor 1,22; Ef 4,30; 1Tesz 4,8; Tit 3,6-7; Jn 7,39; Jn 14,16-17). Ezt János apostol is megerősíti, aki az 1Jn 3,24-ben és a 4,13-ban azt mondja, hogy a nekünk adott Szellem által ismerjük fel, hogy valódi közösségben vagyunk Istennel.

Egyébként a Cselekedetek könyvében nem találunk ugyan tanítást a Szent Szellem hit által való elnyeréséről, viszont egy nagyon beszédes *példát* igen, nevezetesen Kornéliusz és háza népe megtérését. Amikor Péter a Jézus Krisztus evangéliumát hirdeti Kornéliusz házában a hallgatóságnak, Isten hitet támaszt a hallgatók szívében – és egy pillanat alatt, az evangélium hirdetése közben elnyerik a Szent Szellemet, pontosan úgy, ahogy az a tanítványokkal történt pünkösdkor! (Csel 10,44-48; vö. 11,15-17)

Tehát mindenki, aki valóban hitt az Úr Jézus Krisztusban, újonnan születése pillanatában elnyerte a Szent Szellemet is. Amikor befogadta Krisztust (Jn 1,12-13) és Krisztus benne lakozott, Isten Szent Szelleme is lakozást vett, testének most már megszentelt templomában (vö. 1Kor 3,16; 1Kor 6,17.19; Róm 8,10-11). A Szent Szellem vétele a Szent Szellemnek a hívő emberben való folytatólagos lakozásának kezdőpontja.

Itt még egy fontos pontot kell érintenünk. *Isten Szent Szellemét a Szentírás tanítása szerint nem lehet félig vagy csak egy kicsit befogadni, hiszen Ő az Istenség egyik személye, nem csupán erő.* Sok karizmatikus tanítás viszont végső hatásában abból a pogány tévtanításból indul ki, hogy Isten Szent Szelleme egy olyan személytelen erő, amelyből lehet egy keveset, vagy többet is birtokolni, amit aztán lehet tetszés szerint irányítani, és az ember egyéni érdeke szerint felhasználni. A Biblia nem ismert ilyen felfogást! Vagy elnyertem a Szent Szellemet, akkor azonban úgy, mint bennem lakozó személyt, egészen és a maga teljességében, vagy egyáltalán nem is vettem Őt! Az egy másik dolog, hogyan válik valósággá a Szent Szellem teljessége az ember személyes hitéletében, ami a mi hitben való járásunktól függ, ahogy ezt még később látni fogjuk.

Azonban a néha hallható olyan kijelentések, hogy a hívő ember az újonnan születéskor csak „valamit” kapott meg Isten Szent Szelleméből, és csak a „szellemkeresztiségnél” fogja az „egész” Szellemet elnyerni, bibliai szempontból teljesen tarthatatlan.

c) Püünkösdi-karizmatikus tanítások és a Cselekedetek könyve

Az apostoli leveleknek ezzel a világos tanításával szemben, a püünkösdisták és karizmatikusok gyakran idéznek egyes ún. „bizonyítékokat” a Cselekedetek könyvéből, amelyeket félreértelmeznek és kiragadnak üdvtörténeti összefüggéseikből.

1. A *püünkösdi elötti tanítványokra* hivatkoznak és azt mondják, hogy öök már újonnan születtek, és azután püünkösdkor a „szellemkeresztiséget”, mint második élményt élték meg. Erre azt kell válaszolnunk, hogy a tanítványok püünkösdi elöött, nem élhettek át semmilyen újszövetségi újonnan születést, mert a fiúság Szelleme akkor még nem töltetett ki.

A tanítványok püünkösdkor egyidejüleg élték át az újonnan születést és a Szent Szellem vételét, a „szellemkeresztiséget”, valamint elpecsételését, a Szent Szellemmel való betöltését, és a magasságból származó erővel való felruháztatásukat. Uruk és Megmentőjüök mennybemenetele elöött egy egyszeri, különleges helyzetben voltak: megtértek és hittek Krisztusban, de még nem élték át az újonnan születést újszövetségi értelemben, és még nem kapták meg a Szent Szellemet.

Ez csak Jézus Krisztus engesztelő áldozatának befejezése, azaz megdicsőülése és az Isten jobbjára ültetése után volt lehetséges, ahogyan a Csel 2,32 és a Jn 7,39 is tanúsítja. Jézus Krisztus feltámadása elöött még Izraelnek és a törvénynek a talaján álltak. Amikor az Úr Jézus rájuk lehelt (Jn 20,22), ez tulajdonképpen még szintén nem jelenti a Szent Szellem elnyerését, amint már korábban láttuk. Egy jelzesszerű megerősítésről volt szó, amíg elkövetkezett a Szellem elnyerése, mint ahogy az Úr a Jn 16,7 szerint maga is a Szent Szellem eljövételét az Ő mennyekbe felvitetésétől teszi függővé (vö. Csel 1,8).

A püünkösdi elöötti tanítványokkal tehát sohasem lehet bizonyítani azt a hamis tanítást, hogy egy újszövetségi hívő még nem nyerte el igazán Isten Szent Szellemét, és szüksége van még egy „második szellemi élményre”.

2. Egy további kedvelt példát jelentenek Bemertő/Keresztelő János tanítványai Efezusban a Csel 19,1-7 szerint. „Hiszen ott le van írva” – mondják nekünk: „**Kaptatok-e Szent Szellemet, amikor hívökké lettetek?**” Tehát „mégis lehetséges, hogy hívő vagy, és nem kaptad meg a Szent Szellemet!” Az apostol azonban ezt a kérdést azért tette fel, mert felismerte, hogy valami nincs rendben ezekkel a tanítványokkal. Nem voltak hívökké újszövetségi értelemben, és ezzel együött nem születtek újonnan! Ahogyan a 19,4 mutatja, csak János tanítását ismerték, de még nem hallottak Jézus Krisztus megmentő evangéliumáról. Tehát messiáshívő zsidók voltak püünkösdi elöötti állapotban, akik a diaszpórában semmit nem tudtak arról, ami Jeruzsálemben történt Bemertő/Keresztelő János bünbánatra szólító prédikációja után. Pál a Krisztus evangéliumát hirdeti nekik, öök pedig hívökké lesznek, bemertítetik magukat, és azután nyerik el a Szent Szellemet az apostolok kézzátétele által.

Mindezek *rendkívüli üdvtörténeti helyzetek*, amelyekből semmi esetre sem szabad végkövetkeztetéseket levonni a Gyülekezet számára. Jellemző, hogy az ugyancsak egy hamispróféta téveszméből támadt újapostoli szekta ezt a részt használja fel tévtanításaihoz, amely szerint a „Szent Szellem elnyerése” csak egy apostol kézzátétele által lehetséges! Ezzel szemben a kézzátétel itt, mint Samáriában is, egy jelzesszerű cselekvés: ahogyan a körülméttelkedés apostolainak, Péternek és Jánosnak azonosulniuk kellett a hitre jutott samáriaiakkal, hogy bizonyítsák a zsidók és a pogányok egységét Isten Gyülekezetében, úgy kellett Pálnak, a pogányok apostolának a kézzátétel által azonosulnia a hitre jutott zsidókkal. Ez bizonyára mindkét esetben egy jelzesszerű megerősítése volt annak Isten részéről, hogy Péter és János teljhatalommal és isteni megbízatással rendelkezett a pogányok között is, mint ahogy Pál is a zsidók között.

Talán meg kellene még említeni ezzel kapcsolatban, hogy egy további olyan különlegességet is találunk a Cselekedetek könyvében, amely a Gyülekezet számára szolgáló tanításban már nem jelenik meg, és a Gyülekezet számára már nem is érvényes. Mind Efezusban, mind pedig Jeruzsálemben – püünkösdkor, az Úr Jézus Krisztus nevére – a vízbe való bemertítést teszik a Szent Szellem elnyerésének feltételévé (Csel 2,38; Csel 19,5-6). Ez ugyancsak egy különleges üdvtörténeti szituáció, amely azzal magyarázható, hogy a zsidóknak, akik mint nép, elvetették Jézus Krisztust, elöször az elvetett Krisztussal kellett tudatosan és bizonyíthatóan azonosulniuk, mielőtt Isten megajándékozta volna öket a Szent Szellemmel, miközben Isten a pogányoknál nem tett előfeltételle egy ilyen lépést (vö. Kornéliusz megtérésével).

Alapelvként meg kell ebből tanulnunk: *Nem szabad a Gyülekezet számára izoláltan tanításokat levezetnünk a Cselekedetek könyvéből, amely nem tanító irat, hanem egy üdvtörténeti átmenetről, egy rendkívüli szituációról szóló, történeti beszámoló.* A Cselekedetek könyvében találjuk meg az átmenetet a törvénytől a kegyelemhez, Izráeltől a Gyülekezethez, a zsidóktól a pogányokhoz Isten üdvcselekvésében.

Rendkívül értékes és tanulságos beszámolókat találunk az apostolok munkálkodásáról és a Gyülekezet korai történetéről, valamint a gyülekezeti élet és az evangélizáció bizonyos szempontjairól. Azonban az apostolok tanításai a Gyülekezet számára az apostoli levelekben adattak nekünk.

2. MIT TANÍT A SZENTÍRÁS A SZENT SZELLEMBE VALÓ BEMERÍTÉSÉRŐL?

a) Az evangéliumok és a Cselekedetek könyvének kijelentései

Ami a Szent Szellemben történő bemerítés bibliai tanítását illeti, itt ismét világos ellentmondást találunk a pünkösd és karizmatikus mozgalom tanításaival. Először megállapítjuk, hogy az Ószövetségben még semmilyen kijelentés sem található a Szent Szellemmel történő bemerítéssel kapcsolatban. Az Újszövetségben Bemérítő/Keresztelő János prófétai jövendöléseit találjuk, hogy a Messiás a Szent Szellemmel fogja bemeríteni tanítványait: **„Én vízbe merítlek titeket, hogy megtérjete, de aki utánam jön, erősebb nálam: arra sem vagyok méltó, hogy a saruját vigyem. Ő majd Szent Szellemben és tűzben merít titeket. Kezében szórólápa van, és megtisztítja szérűjét: a gabonáját csűrbe takarítja, a pelyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel”** (Mt 3,11-12; vö. Mk 1,8; Lk 3,16; Jn 1,33).

Ezzel kapcsolatban meg kívánjuk említeni, hogy sok pünkösdista és karizmatikus tanítása szerint a „tűzbe való merítés” egy kívánatos, a „szellemkeresztiségnél” még magasabbra értékelendő áldás. E mozgalom félrevezetett követői ezért buzgón imádkoznak azért, hogy Isten „tűzbe merítse” őket. Ez ellen szól a fent idézett versek összefüggése, hogy a Szent Szellemben történő bemerítés az igazi krisztushívők számára érvényes (akik a „gabona”, a 3,12 képe szerint), miközben a „tűzbe való merítés” azokra, akik nem hisznek Krisztusban, és ezért, mint a pelyvát, olthatatlan tűzzel fogják megégetni. Az ún. „tűzbe való keresztiség” tehát az isteni harag ábrázolása. A pünkösd és karizmatikus mozgalom tévtanítása tehát félrevezeti az általa megtévesztetteket arra, hogy Istenhez könyörögjenek a felettük hozott ítéletért!

Közvetlenül a mennybe vitetése előtt a feltámadott Úr Jézus Krisztus feleleveníti Bemérítő/Keresztelő János ígéretét, és egyértelműen a Szent Szellemben történő bemerítésére vonatkoztatja: **„Amikor együtt volt velük, megparancsolta nekik: Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígéretét, amelyről hallottátok tőlem, hogy János vízbe merített, ti pedig nemsokára Szent Szellemben fogtok bemerülni”** (Csel 1,4-5). A pünkösd napja eseményeinek ábrázolása során többé már nincs szó a Szent Szellemben történő bemerítésről, hanem csak a Szent Szellemben való megtöltetésről (Csel 2,4) és a Szent Szellemben kiadásáról (Csel 2,14.18.33).

Ezzel szemben Péter, amikor a Szent Szellemben elnyerését ábrázolja Kornéliusz és háza népe esetében, még egyszer közvetlenül az Úr kijelentésére hivatkozik a Csel 1,4-5-ben: **„Amikor pedig elkezdtem beszélni, leszáll rájuk a Szent Szellemben, ahogyan ránk is leszállt kezdetben. Ekkor eszembe jutott az Úr szava, aki így szólt: János vízbe merített titeket, de ti Szent Szellemben fogtok bemerülni. Ha tehát ugyanazt az ajándékot adta nekik is az Isten, mint nekünk, akik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, akkor ki vagyok én, hogy akadályozzam az Istent?”** (Csel 11,15-17) Itt a Szent Szellemben való merítés ígérete közvetlen kapcsolatba kerül a Szent Szellemben elnyerésének ajándékával, és mindkettő közvetlen kapcsolatban áll a Jézus Krisztusba vetett hit elfogadásával. Mind pünkösd napján, mind pedig Kornéliusz megtérésekor is több dolog történik egyidejűleg a hívőkkel. Elnyerték a Szent Szellemben ajándékát, és bemerítettek a Szent Szellemben, ugyanakkor, közvetett módon arra kell következtetnünk, hogy megtörtént az ő újonnan születésük is újszövetségi értelemben.

b) Az apostoli levelek tanítása a Szent Szellemben való merítéséről

Az ígéret tehát, hogy a Messiás a Szent Szellemben fog meríteni, először pünkösdkor teljesedett be. Egyes írásmagyarázók úgy vélik, hogy a Szent Szellemben való merítés egyszeri esemény volt pünkösd napján, és nem ismétlődött meg, valamint minden későbbi hívő, mintegy indirekt módon részesedett benne. Amint később látni fogjuk, a SzentÍrásból az a felfogás is levezethető, hogy a felmagasztalt Krisztus minden hitre jutott embert bemerít a Szent Szellemben. Nem minden esetben nyújt magyarázatot az Apostolok cselekedetei arra, milyen értelme és célja van a Szent Szellemben való merítésnek. Ezt a magyarázatot, és ezzel együtt a Szent Szellemben való merítésnek tanításbeli helyét, ahogy elvárható, az apostoli levelekben találjuk meg, méghozzá az 1Kor 12,13-ban: **„Hiszen egy Szellemben által mi is mindnyájan egy testbe merítettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Szellemben itattattunk meg.”**

Innen világossá válik: *A Szent Szellemben való merítés bibliai célja a hitre jutott ember beillesztése a Krisztus Testébe.* Isten újonnan született gyermeke belemerítetik, azaz bevitetik Krisztus egy Testébe, amely pünkösdkor jött létre. A dicsőségbe felvitetett Krisztus minden hitre jutottat az egy Szellemben által belemeríti az egy Testbe (így lehet és kell itt az *eis* görög előjárószt lefordítani: vö. a hagyományos angol szöveget a King James Bibél-ből: „For by one Spirit are we all baptized into one body” [Mivel egy Szellemben által merítettünk

bele egy Testbe]). Ez megfelel a bemeztés szimbolikájának is, amelyik az óember végéről beszél Krisztus halálában, és egy új élet kezdetéről Krisztus feltámadása alapján. A hívő most már nem Ádámban van, hanem Krisztusban; nem tartozik már sem a zsidókhoz, sem a pogányokhoz, hanem tagja lett a Krisztus Testének.

Ezt a világos kijelentést az 1Kor 12,13-ban, kapcsolatba hozhatjuk a Róm 6,3-5-tel, amennyiben ezt a helyet a szellemben merítésre vonatkoztatjuk, és nem a vízzel történő keresztelezésre: **„Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba merítettünk, az ő halálába merítettünk? A bemeztés által ugyanis eltemetettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk. Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább eggyé leszünk vele a feltámadásának hasonlóságában is.”** Itt is a görög *eis* található, amelynek jelentése elsősorban: „bele valamibe”, amit egyesek a „-ra, -re” értelmezéssel fordítanak. Luther 1545-es fordítása: „*mi, akik a Jézus Krisztusba vagyunk kereszteleve*”, hasonlóan a King James fordításhoz: „*minthogy Jézus Krisztusba kereszteleztünk*”.

Ugyanezt a vonatkoztatást találjuk a Gal 3,26-28-ban is: **„Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. Akik Krisztusba merítettetek (bele), Krisztust öltöttétek magatokra. Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.”** A Szentírás teljes kijelentéséből, itt is abból kellene kiindulnunk, hogy a Szent Szellemben való merítésről van szó, és nem a vízbe merítésről. A vízbe merítésről külső jelzés és vallástétel, és soha nem válthat ki belső, szellemi folyamatokat. Ezzel szemben a Szent Szellemben való merülés következménye, hogy egy hívő behelyeztetik a Krisztusba, és ezzel tagja, része lesz az Ő Testének.

Ha most összefoglaljuk, milyen eredményre jutottunk a tanítást tartalmazó kijelentések megvizsgálása során az apostoli levelekben, a következőket állapíthatjuk meg: *A bibliai Szent Szellemben való merítésre az újonnan születéskor kerül sor a Szellemben elnyerésével együtt, és Istennek azt a cselekvését fejezi ki Krisztus a Szent Szellemben által, amely által az újonnan született hívő behelyeztetik a Krisztus Testébe.* Ez az újonnan születés pillanatában történik, nem valamikor később. Minden vonatkozó bibliai helyen, kivétel nélkül minden hívő úgy szólítatik meg, mint az *egy* Test tagja (vö. többek között: Róm 12,5; 1Kor 10,17; 12,27; Ef 1,23; 4,4; 4,16; 5,30; Kol 3,15). A hamis pünkösdi tanítás szerint tulajdonképpen csak a „szellemkeresztségekben részesültek” lehetne a „Krisztus Teste tagjának” nevezni.

A Szentírás tehát nem tud valamilyen későbbi „szellemkeresztségről” a megtérés után, vagy akár több hasonló élményről a hívő ember szellemi életében, hanem csak a Szent Szellemben történt egyszeri bemeztetéséről, ami egybeesik az újonnan születéssel. A bibliai „szellemi megújulás” is, ha ezt a fogalmat a Tit 3,5 („**újászüelő és megújító fürdője a Szent Szellemben által**”) kifejezésére vonatkoztatjuk, egybeesik az újonnan születéssel, és ez nem egy „második élmény”.

Ezáltal az is világos, hogy a bibliai bemeztés a Szent Szellemben, nem valamilyen misztikus élmény, ami az emberen átáramló érzéseket, különleges erővel való feltöltést, vagy különös látomásokat és kijelentéseket hoz magával. Ez Isten Szellemeinek egy teljességgel bensőséges, rejtett munkája, amely nem érzékelhető vagy érezhető. Ugyanez érvényes egyébként az újonnan születést vagy a felülről való nemzést illetően is. Sehol nem olvassuk a Szentírásban, hogy az újonnan születést különleges érzések, szellemi kijelentések vagy hasonló formájában „érezkelhetnének”. Természetesen felismeri a hívő (és a környezete is) a szellemi változást, ami vele történt, de a Szentírás nem mondja sehol sem, hogy ennek során valami különlegeset kellene átélnie az embernek.

Ez megerősíti az Írásnak azt a rendkívül fontos tanítását, *hogy a hívő az újonnan születéskor tökéletes felkészítést nyer mindabból, amire szellemi életéhez szüksége van.* Ezt olvassuk a 2Pt 1,3-ban is: **„Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket.”** A bibliai keresztyénségben nincsenek „magasabb fokozatok” és „második megtapasztalások” az újonnan születés után, csak *organikus növekedés van Krisztus felé*, a Szent Szellemben való életfolytatás/járás, ami a szellemi éretté válással van összekötve: **„Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljete is őbenne. Gyökerezetek meg és épüljete fel őbenne, erősödjete meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bősegebb”** (Kol 2,6).

c) *A Szellemben teljessége bibliai értelmezés szerint és a Szent Szellemben való betöltetés*

Már korábban láthattuk, hogy a hívő ember Isten Szent Szelleme, mint Személyt, önmagában hordozza, mégpedig alapvetően a maga teljes gazdagságában. A bibliai élet a Szent Szellemben gazdagságában („**...teljete meg Szellemben**” – Ef 5,18; vö. Csel 6,3.5; 11,24) azt jelenti, hogy gondoskodom arról, hogy az Isten által az újonnan születéskor belém helyezett Szellemben élő vízének forrása (Jn 4,14; 7,37-39) szabadon és akadálytalanul áradhasson. Hiszen éppen ez történik érdekes módon sok keresztyén esetében, különösen

röviddel a megtérés után. Később aztán a Szent Szellem erejét akadályozzák a nélküle folytatott életmód és az el nem rendezett bűn, de hamis tanítások és a hit hiánya is.

A Biblia megmutatja nekünk, hogy a „(Szent) Szellemben”, azaz a Szent Szellem ereje és vezetése alatt kell járnunk (= életünket folytatnunk): **„Szellem szerint éljétek, és a (hús)test kívánságát ne teljesítétek”** (Gal 5,16). Ez a hitben folytatott élet és az Úr Jézus Krisztus iránti engedelmesség által történik. Itt nem valamilyen különleges „szellemkeresztségről” van szó, hanem arról, hogy engedelmességek Isten Szent Szelleme vezetésének és indításainak, és az Úrnak szolgálók. A Szent Szellem szerinti életfolytatás/járás azt is jelenti, hogy a (hús)testet a maga vágyaival és kívánságaival keresztre feszítve kell tartanunk (vö. Gal 2,20; 5,24; Róm 6,6-14). Nem létezik a Szellem teljességéhez vezető út olyan „megrövidítése”, amelyik megkerüli a tudatos életet, mint aki a Krisztussal együtt keresztre feszített! Aki meg akarja tapasztalni Jézus Krisztus feltámadott életének erejét, annak egyé kell először lennie az Ő kereszthalálával is (Róm 6,3-5). Ha ezt a lelkendező „szellemkeresztséggel” akarja valaki helyettesíteni, akkor még rosszabb lesz minden, és a Biblia szerinti Szent Szellem teljességének pontosan az ellenkezője fog bekövetkezni.

Az elrendezetlen bűnök, a szellemünk és a (hús)testünk tisztátalanságai (2Kor 7,1), a testies gondolkodás és életmód (vö. Gal 5,17), a hitelenség és hűtlenség, a világhoz hasonulás vagy a rajongó eltérés az Igétől, elfojtják Isten Szent Szellemét (1Tesz 5,19), és megszorítják Őt (Ef 4,30), úgyhogy a szellemi erő egyre csökken. Az erőtlenség és elégedetlenség, a háborgás és az ide-oda csapódás, a sokasodó bűnesetek és kötöttségek aztán nem ritkán táptalajt jelentenek arra, hogy egy hívő a karizmatikus „szellemkeresztség” után kinyújtsa a kezét.

A bibliai megoldás azonban ilyen helyzetben egészen más. Nincs arra szükségünk, hogy mintegy kívülről, egy második „szellemi közlés” után nyúljunk. Isten Szent Szellemének forrása bennünk van; hiszen már mindent megkaptunk, amire szükségünk van. A Szent Szellem szabad áradása és ereje, a bűnbánat és bűnvallás, a hit és az Igének való engedelmesség által állítatik helyre, nem pedig kézzel, eszközzel, dadogással, és valamilyen más szellem befogadása által. Ha eltávolítjuk az útból az akadályokat, amelyek megszorítják Isten Szent Szellemét, és újra hitbeli engedelmességgel követjük Urunkat, akkor visszatér a Szent Szellem ereje is!

A Szentírás ismer egy spontán, rövid idejű betöltést is a Szent Szellemmel, a próba és a szellemi szolgálat különleges helyzeteiben (pl. Csel 2,4; 4,8; 4,31; 7,55; 9,17; 13,9.52). Ennek azonban semmi köze sincs egy, a hívő által keresett vagy kézzel, eszközzel által megvalósított „szellemi megtapasztaláshoz” – ez közvetlenül az Úr általi betöltés a Szellem teljességével az Ő szolgálatára: **„...megteltek mindnyájan Szent Szellemmel, és bátran hirdették az Isten Igéjét”** (Csel 4,31). Itt sem maguknak a hívőknek valamilyen különleges érzéseiről és élményeiről van szó; a Szent Szellemmel való betöltés azért adatik nekik, hogy hűségesen, gyümölcsöző és erőteljes bizonyosságot tegyenek Krisztus mellett, és bátran tudják hirdetni Isten Igéjét!

Egy ilyen esetenkénti, különleges betöltés a Szent Szellemmel, nem azonosítható a „szellemkeresztség” karizmatikus tanításával, mint egyszeri megtapasztalással, amely döntő fordulópontot jelentene a keresztyén szellemi életében, amely szerintük állítólag új kegyelmi ajándékokat közöl vele, és életét egy „magasabb szintre” emeli. Az ilyen Szent Szellemmel való betöltések attól a helyzettől függték, amelyben a hívőknek különleges erőre volt szükségük a bizonyágtétel szolgálatához; ezért fordultak elő több alkalommal (Péternél pl. Csel 2,4; 4,8; 4,31). Sehol nem olvassuk, hogy a hívők ezáltal olyan új adományokat kaptak volna, amelyekkel korábban nem rendelkeztek, vagy hogy e tapasztalat alapján különös előrehaladást tettek volna szellemi életükben.

C) A hívők megtévesztése a karizmatikus „szellemkeresztség” által

Ha most megvizsgáljuk a pünkösdi-karizmatikus tanítást a „szellemkeresztségről”, mint a Szent Szellemnek egy második, az újonnan születéstől különválasztott, különleges közlésétől, a Szentírás fent bemutatott bizonyosságai alapján felismerhetjük: ez a tanítás ellentmond a Bibliának, hamis tanítás, amely kiforgatja és meghamisítja a Szentírást. De több is ennél, ez olyan megtévesztő tévtanítás, amelyik letéríti a hívőket a hit és a Krisztus-követés helyes útjáról, és hamis szellem hatása alá vezeti őket. Tévútra vezeti a hívőt, hogy a teljhatalom és az erő keresése közben egy olyan szellemi közlés és tapasztalat után nyúljon, amelyet Isten nem ígért meg az Ő Igéjében. Igen, ez a „szellemi megtapasztalás” még az Isten Igéje világos kijelentéseit is kétségbe vonja, azt, hogy a Szent Szellemet már a maga teljességében megkaptuk, hogy Jézus Krisztusban a teljesség és minden, amire szükségünk van, már a birtokunkban van. Ezután a Szentírással ellentétben egy meghamisított, nem biblikus szellemi élmény következik. Hogyan kell tehát megítélnünk ezt a szellemi élményt?

1. A HÍVŐK EGY MÁSIK SZELLEMBEN RÉSESEDNEK A KARIZMATIKUS „SZELLEMKERESZTSÉGBEN”

Még egyszer hangsúlyoznunk kell: a karizmatikus tévtanítók becsapják a hívőket, amikor azt a látszatot keltik bennük, hogy hiányzik nekik valami, amit a Szentírás bizonyosága szerint már az újonnan születéskor megkaptak. Emellett szubjektív élményekhez kapcsolják ezt, és azt a gondolatot közlik a hívőkkel, hogy legyőzhetik a gyengeségeket és a kudarcokat a szellemi életükben, ha megnyitják magukat e mozgalom szellemisége előtt, és befogadják azt. Azonban, minthogy az igazi Szent Szellemet már befogadták (hogya valóban hívők), még egyszer nem tudják őt befogadni.

Itt egy nagyon komoly dolgról van szó, amit sok hívő lekicsinyel. Ha Isten azt mondja nekem a Bibliában, hogy az újonnan születéskor már megkaptam Isten Szent Szellemét, vele együtt pedig azt is, amire az élethez és az istenfélelemben való járáshoz szükségem van (2Pt 1,3), hogy Krisztusban élek, és Őbenne a teljesség a részem (Jn 10,10), és Őbenne már eljutottam ehhez a teljességhez (Kol 2,10), ehelyett pedig hiszek a pünkösdisták tévtanításainak – akik azt mondják: „Neked valami döntő dolog hiányzik, fordulj ezért a szellemkeresztséghez, amikor a mi szellemünk árad át rajtad!” –, akkor vonakodással, hogy Istennek higgyek, bizonyos értelemben hazuggá tettem Őt! Hiszen ezt olvassuk az 1Jn 5,10-ben: **„Aki nem hisz Istennek, az hazuggá teszi őt, mert nem hisz abban a bizonyágtételben, amellyel Isten bizonyágot tesz Fiáról.”**

Az ilyen hitelenség Istennek a Krisztusban adott ígéreteit illetően, amihez az ún. „magasabbrendű tapasztalatok” és „nagyobb teljhatalom” után való önző vágyakozás is járul, végül is ítélethez vezet. Ahogyan Isten fűrjeket adott az izráelitáknak, amikor megvetették a mannákat és húst követeltek, ugyanígy megengedi azt is, hogy a keresztyének egy félrevezető szellem befolyása alá kerüljenek, ha nem hisznek Isten beszédének, és helyette a „szellemkeresztség” meghamisított „magasabb szentségei” után nyújtják ki a kezüket.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy a „szellemkeresztség” utáni vágyakozás mögött, nem csak a nagyobb szellemi erő és termékenység utáni őszinte vágy rejlik. Az ellenség nagyon jól ért ahhoz, hogy a megtévesztett hívőkben nem biblikus csúcslélmények kívánatos vágyait ébressze egy hamis, énközpontú teljhatalom birtoklásáért. Isten látja az elrejtett gögöt és világi nagyravágyást, az önmegtagadás biblikusan józan útjának és a hitnek a megvetését, amely nem érez, és nem lát. A (hús)test olyan misztikus erőket és kijelentéseket kíván magának, amelyeket Isten nem ad, és kész arra, hogy ezért más forrásokból is merítsen. Ennek komoly következménye, hogy az ilyen keresztyének valójában egy megtévesztő szellem befolyása alá kerülnek.

Hiszen egy karizmatikusnak semmi kétsége sincs abban, hogy a „szellemkeresztség” során valóban egy *szellemet* fogadott el. Ennek a tapasztalatnak a következtében erőhatások és természetfeletti kijelentések következnek be, amelyeket semmi esetre sem lehet csupán „lelkieknek” beállítani. Változások történnek a hitéletben, a gondolkodásmódban és a „szellemkeresztségben” részesültek magatartásában. Egy olyan szellem befolyása és erőhatása alatt állnak, amely egyértelműen másként hat, mint ahogy azt a „szellemkeresztség” előtt átélték. Ha most valóban igaz, hogy egy hívő ember Isten Szent Szellemét az újonnan születéskor teljes mértékben megkapja, akkor ez a szellem, amelyet a „szellemkeresztség” során kaptak, nem lehet Isten Szent Szelleme. Ez a másfajta szellem hatását és a lényegét illetően is igaz!

A Szentírás tanítása szerint csak *egyetlen* végkövetkeztetés létezik: *Az a szellem, amelyet a pünkösd és a karizmatikus mozgalom követői a „szellemkeresztség” során megkapnak, csak a sötétségnek egyik hamis, csaló szelleme lehet.* Isten nem cselekszik az Ő beszédével ellentétesen! Ő nem cselekszik az Ő igazságának Szelleme által ott, ahol kiforgatják az Ő beszédét, és hazuggá teszik Őt! Isten valóságos Szent Szellemét a hívő csak *egyszer* kapja meg, az újonnan születéskor. Minden odafordulás egy nem biblikus, második „szellemi megtapasztalás” felé, csak a hamis szellemekkel való érintkezéshez vezethet! A Sátán magával ragadó, elbűvölő érzéseket és megtapasztalásokat, valamint látnoki kijelentéseket és hamis csodajeleket használ fel ahhoz, hogy ezt a szellemet „isteni” jellegűnek mutassa be, és ezáltal Isten igazi gyermekeit is félrevezeti, hogy elfogadjanak egy megtévesztő szellemet (vö. 1Tim 4,1), és őt kövessék – mindez pedig katasztrofális következményekkel jár szellemi életük számára!

E mozgalom követői gyakran használják fel a Lk 11,11-13-ból vett Igéket a „Szent Szellemtől” való rajongó könyörgésük igazolására és azon illúziójuk táplálására, hogy az a szellem, amelyet a „szellemkeresztség” elnyernek, Istentől való: **„...mennyivel inkább ad menyei Atyátok Szent Szellemet azoknak, akik kérik tőle?”** Azt azonban nem veszik figyelembe, hogy ez az Ige pünkösd előtt az Úr tanítványaihoz szólt, és az volt a célja, hogy megbátorítsa őket, hogy várják a Szent Szellem eljövetelét, és könyörögjenek érte, amit ők akkor meg is tettek (vö. Csel 1,4,14). Miután Isten Szent Szelleme pünkösdkor egyszer s mindenkorra kiáradt a Gyülekezet számára (vö. Tit 3,6), semmilyen további utalás sem létezik „könyörgésre a Szent Szellemtől”, vagy egy „Szent Szellemeire való várára”.

Egyetlen ember sem nyeri el a Szent Szellemet, ha könyörög érte. Akkor történik ez meg, amikor valaki bűnbánatot tart, és hisz az evangélium Igéjének. Aki azonban rajongó tévelygésben kéri a Szent Szellemet, noha már régen megkapta, ezt a Lk 11,11-13-ban foglalt kijelentést nem veheti igénybe a maga számára. Aki viszont a bűnbánat helyett és anélkül Isten valódi Szent Szellemének újra működési teret biztosítana, az

idegen szellemek felé nyújtja ki a kezét, és tévútra vezető szellemet fog kapni. Bizonyára az ilyenekről mondja az Úr, amint Izráelről is tette: **„Mert kétszeres rosszat cselekedett népem: engem, a folyóvíz forrását elhagytak, hogy víztartókat vájjanak, repedezett falú víztartókat, amelyek nem tartják a vizet”** (Jer 2,13). Arra a komoly körülményre is szeretnénk itt utalni, hogy a pünkösdi mozgalom tévútra vezető szelleme kezdetben extrém, nem biblikus üdvöztanok követőire talált, akik az egyszeri, teljes megszentelődés tévtanítását, egy „második megtapasztalásnak” tartották, amely büntelenséghez és „tisztá szívhez” vezetne. Isten Igéje azonban az ilyen tévtanítókról, akik megállapították, hogy már nincsenek bűneik, teljesen világosan azt mondja az 1Jn 1,8-ban: **„Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság.”** Erről a káros tanításról azonban még komolyabb mondanivalót is találunk: **„Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt, és nincs meg bennünk az ő Igéje”** (1Jn 1,10). Ez teljességgel logikus ítélet az Isten házanépén, hogy pontosan az ilyen megtévesztett megtévesztőkre a végidők hazugság szelleme szállt, és ezek átadattak a tévelygés hatalmának (vö. 2Tesz 2,9-12).

Azonban azok az igazi hívők is, akik hisznek a karizmatikus tévtanításokban, e mozgalom csaló szellemének a befolyása alá kerülnek. Ha abból is kell kiindulnunk, hogy a pünkösdi és karizmatikus mozgalom sok követője és különösen a vezetői nem születtek valóban újonnan, és egyáltalán nem kapták meg Isten Szent Szellemét, kétségtelenül mégis van Istennek számos valódi gyermeke a megtévesztettek között. Sok keresztyén egyáltalán el sem tudja képzelni, hogy egy hívő hamis, megtévesztő szellemet fogadhat be. A Szentírás azonban megmutatja nekünk a 2Kor 11,3-4-ben, hogy ez nagyon is lehetséges, és már a korintusi gyülekezet esetében is megtörtént. Pál azért ír a korintusiaknak, hogy figyelmeztesse őket a hamis apostolok veszedelmes befolyására, akik az igazi apostolok továbbutazása után felkeresték és el akarták téríteni őket a Biblia igazságaitól.

„Félek azonban, hogy amint a kígyó megcsalta Évát ravaszságával, úgy tántorodnak el a ti gondolataitok is a Krisztus iránti őszinte és tiszta hűségtől. Mert ha valaki odamegy hozzátok, és más Jézust hirdet, nem akit mi hirdettünk, vagy más szellemet fogadtok be, nem akit kaptatok, vagy más evangéliumot, nem amelyet elfogadtatok, azt szépen eltűritek.”

A korintusiak (hús)testi magatartásuk alapján (1Kor 3,1-4) minden megvizsgálás és elhatárolódás nélkül megnyitották magukat a hamis próféták üzenetének, és Pál megmutatja nekik itt Isten világosságában, hogy mennyire félrevezették őket. Egy másfajta, meghamisított „Jézust” hirdettek nekik, ők pedig ezt a hamis „Jézust” valódinak tartották. Másfajta, hamis evangéliumot hirdettek nekik, ők pedig valódinak fogadták el azt. Továbbá egy másfajta, hamis szellemet engedtek magukhoz, és azt fogadták be, amely nem az igazi Szent Szellem volt, akit megtérésükkor kaptak. Mindezt saját akaratukból tették, bedőltek a hitetésnek, és teljesen elfogadták, hogy elfordítsák őket az Úr Jézus Krisztusban való egyszerű hitüktől. Pál felfedi, hogy mindezek mögött a kígyó fondorlata rejtőzik, amelyik a Sátán, aki a „világosság anyyala” álarcát ölti magára (vö. 2Kor 11,13-15).

A Szentírás tehát itt egészen világosan megmutatja nekünk, hogy egy újonnan született hívő számára nagyon is lehetséges, hogy elfogad egy másik, tévútra csábító szellemet. Az „egy másik szellem befogadása” azt jelenti, hogy valaki ezt a szellemet Isten Szent Szellemeként fogadja be, megnyitja magát neki, és szándékosan elfogadja befolyását és tekintélyét, közléseinek és kijelentéseinek pedig engedelmessé válik. Ezáltal a hívő közösségbe kerül a démonokkal, és szellemileg tisztátalanná válik. Ettől óv bennünket a Szentírás az 1Kor 10,20-ban, ami azt mutatja, hogy az újonnan született hívőknek ez valóságos veszélyt jelent.

Itt azonban a Szentírás alapján világosan el kell határolnunk magunkat. *Egy másik szellem elfogadása nem okoz megszállottságot vagy a hamis szellem lakozását a valódi hívők esetében!* Hiszen a valódi hívő Krisztusban van, Jézus Krisztus királyi uralma alatt, és már nincs többé a Sátán hatalmában (Kol 1,13). A Szent Szellem elpeccsételte őt az Úrnak, aki állandóan benne lakik. Ezért nem tudják a szellemek a hívő embert teljesen az uralmuk alá vonni, és céljaikra felhasználni, mint ahogy ez a helyzet a megszállottság esetében is. A Szent Szellem benne marad a hívőben, és megőrzi a hamis szellemek leggonoszabb hatásaitól, de erősen letompított és megszorított lesz, és teljesen visszahúzódik. A hívőnek már nincs szellemi megkülönböztető képessége, és a hamis szellem, legalábbis részben, elvakítja és elködösíti a látását.

Lényegében nem lelki folyamatokról van itt szó, ahogyan egyes nem karizmatikus személyek gondolják, tapasztalatok és szellemi megítélés hiányában. Természetesen van a karizmatikus mozgalomban sok lelki jellegű, sok magacsínált dolog is: lelki nyelveken szólás, ami csak egyes szótagok szajkózása, lelkes jövendölések, amelyek az ember saját szívének beképzeléseiből származnak. Azonban nem ez a lényeges. E mozgalom döntő vonásait démoni szellemi hatások jellemzik – mint a hamis próféciák, a gyógyítások és csodajelek, valamint a tanítások és a belső vezetések. Minden igazi karizmatikus pontosan tudja, hogy ebben a mozgalomban teljesen valóságos, természetfeletti szellemi hatalmak hatnak – csupán azt nem akarja bevallani, hogy ezek nem Istentől valók, hanem istenellenes és megtévesztő jellegűek.

2. A HAMIS SZELLEMET ROMLOTT GYÜMÖLCSEIRŐL LEHET FELISMERNI

A mi Urunk Jézus Krisztus fontos alapelvet nevezett meg nekünk a hamis próféták megvizsgálására és leleplezésére: **„Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok. Gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Tüskebokrorról szednek-e szőlőt, vagy bogáncskóróról fügét? Tehát minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem”** (Mt 7,15-17). A gyümölcsökről ismerhetjük fel azt is, hogy a pünkösdi és karizmatikus mozgalom szelleme valóban Isten Szent Szelleme-e, vagy sem.

Ha kimondottan azt a felhívást olvassuk a Bibliában, hogy tekintettel a hamis próféták megtévesztésére a végidőkben, vizsgáljuk meg a szellemeket, hogy Istentől vannak-e (1Jn 4,1-6), akkor ezt csak a Szentírás segítségével tudjuk megtenni. Minden valóban Istentől származó szellemi hatás teljes összhangban van Isten Igéjével. Ezzel szemben az utolsó idő „hamis szellemeinek” hatása, ami a sok hamis próféta által működik, végső soron mindig ellentmondásban áll Isten Igéjével, akkor is, ha néha rafináltan álcázza magát. Itt a szükséges rövidsége törekedve annak a szellemnek csak néhány gyümölcsét kívánjuk felsorolni, amelyek a pünkösdi és karizmatikus mozgalomban kifejtik hatását. (Az itt csak röviden idézett pontok részletes indoklásával kapcsolatban a *„Die Charismatische Bewegung im Licht der Bibel”* [A karizmatikus mozgalom a Biblia fényében] című könyvemre szeretnék utalni.)

a) A hamis szellem tévtanítások és hamis próféciák által rombolja a bibliai tanítást

Isten igazi Szent Szelleme ott, ahol akadálytalanul kifejtheti hatását, vonzást fog gyakorolni Isten Igéjéhez, és a Szentírásnak, mint a hívők számára adatott egyetlen zsinórmértéknek az elismerését fogja munkálni. Feltárja előttünk a Szentírást, és az Írás szellemi megértéséhez vezet. Elvezet az **„egészséges tanításhoz”** (vö. 2Tim 4,3; 1Tim 6,3; Tit 1,9), amely a Biblia teljes bizonyágtételének lelkiismeretes magyarázata által jön létre, és amely az apostolok tanítására épít az újszövetségi levelekben (vö. Csel 2,42). Ezzel szemben a pünkösdi és karizmatikus mozgalom hamis szelleme számtalan tévtanítást hozott létre, amelyek nyilvánvaló ellentmondásban vannak a Szentírással és az egészséges tanítással.

Ezek közé tartozik a démonok kiűzése a hívők esetében, ami többek között a Máté 18,18 teljes mértékben nem biblikus átértelmezését jelenti, a Gyülekezet „szellemi hadviselésének” tévtanítását a démoni hatalmak ellen (vö. a fent említett könyv megfelelő fejezetét). Ide tartozik a „teljes evangélium” tévtanítása, amely a Krisztusban kapott üdvösség részévé teszi a testi gyógyulást; a „jóléti evangélium” tévtanítása; valamint az a tévtanítás, hogy a Gyülekezet arra hivatott, hogy Jézus Krisztus királyi uralmát gyakorolja Krisztus helyetteseként („Kingdom Theology” [Királyság teológia]. A „Krisztus szétszakadt Teste egységének és gyógyításának” tévtanítása pedig támogatja az ökumenikus egységet a katolikus egyházzal; valamint egyes tévtanítások, amelyek nyíltan mágikus jellegűek, amelyekkel a c) pontban röviden foglalkozni is fogunk. Mindezeket a tévtanításokat ennek a mozgalomnak az ún. „szellemmel betöltött” hamis tanítói és prófétái sokra értékelik; azonban ezeket maguk az állítólagos szellemi üzenetek is megerősítik és propagálják. Az igazi Szent Szellem azonban nem fog soha olyasmit kinyilatkoztatni, ami ellentmond a Szentírás üzenetének.

b) A hamis szellem kisebbsíti az igazi Jézus Krisztus megbecsülését, és az Ő káromlására vezet; más Jézust jelent ki

A pünkösdisták „szellemkeresztység” alapelve már maga is olyan tévtanítás, amely megsérti Jézus Krisztus dicsőségét és megváltó művének tökéletességét, mert feltételezi, hogy a hívő ember Krisztussal együtt nem kapott meg mindent, amire szüksége van. Ezen túllépve pedig a hamis szellem ebben a mozgalomban más tanításokat is elterjesztett, amelyek aláértékelik Jézus Krisztus dicsőségét. Egyes körökben azt tanítják, hogy az Úr Jézus Krisztusnak bűnös természete volt, és csak cselekedeti bűnököt nem követett el. A „szellemi hadviselés” képviselői azt tanítják, hogy az Úr Jézus, aki önmagáról ezt állította: **„Nekem adatott minden hatalom mennyen és Földön”** (Mt 28,18), tehetetlen a Sátánnal szemben, és nem tudna semmit sem tenni, ha a Gyülekezet nem tenné meg helyette ezt, imádság, proklamációk és „szellemi hadviselés” által.

Megemlítendő még a Kenneth Hagin körüli emberek undorító tévtanításai, akik azt állítják, hogy az Úr Jézus Krisztusnak a pokolban el kellett szenvednie a szellemi halált, és azután újra kellett születnie. Bár egyes pünkösdisták ezeknek a tanításoknak ellentmondtak, azonban ennek ellenére a legtöbb karizmatikus személy minden meggondolás nélkül közösséget vállal a legszélsőségesebb „Wort des Glaubens” (‘A Hit Beszéde’) szekta képviselőivel.

Egyidejűleg, a démoni tévelygés hatására egy hamis, másfajta Jézus lépett fel ezekben a mozgalmakban, látomások és prófétai üzenetek kijelentése által, amelyekben teljesen a Máté 24,5 értelmében ez hangzik el: „Én vagyok a Krisztus”, miközben aztán, részben teljességgel nem biblikus, kiforgatott „üzenetek” érkeznek, legtöbbször egyes szám első személyben, részben taktikai szempontból ügyesebben elrejtve, mint egy közvetlen üzenet („Az Úr azt akarja mondani nektek...”). Egy ilyen „Jézus” felhívhat a katolikus egyházzal való

egységre, vagy arra szólíthatja fel az embereket, hogy keressék a „tűz-keresztiséget”; tömeges megtéréseket jósol az utolsó időkben – ami mind ellentétben van a Szentírással. Egy ilyen „Jézus” jelent meg a tévtanító Kenneth Haginnek, és közvetlen magyarázatot adott neki az 1Korintus bizonyos részeivel kapcsolatban (erről ír az egyik könyvében). Egy másik Jézus az ökumenikus-megtévesztő „Mária-nővéreknek” mint misztikusan vérző „völégény” jelent meg, hogy őket pusztító útjára irányítsa.

E hamis „Jézus” megtévesztő természetének érthetővé tétele érdekében szabad idéznünk a híres amerikai karizmatikus, Merlin Carother egy kijelentését, aki a következő „Jézus víziót” írta le az „Én folyton a kalandot kerestem” című könyvének első kiadásában: „Hirtelen Jézus szellemét láttam magam előtt térdelni. Megfogta a lábamat, és a fejét a térdemre fektette. Ezt mondta: Nem szeretnék téged használni, hanem azt szeretném, hogy te használj engem” (47. old.). Ha ezt a mágikus-spiritizta hamisítást összehasonlítjuk a feltámadott Úr valóságos víziójával a Jelenések 1-ben, valami világossá válik számunkra ennek a megtévesztő szellemnek a gonoszságából és romlottságából. Ezt a „látomást” a mágia és a pogány vallás formálja: a pogányok arra használják „isteneiket”, hogy rajtuk keresztül jólétet, egészséget és sikert érjenek el – és ez a hamisítvány a karizmatikus vallásosság egyik alapvonása is. Ez egy másik Jézus!

c) A hamis szellem belevezeti a gyülekezetbe a New Age gondolkodást és a mágiát

Már a klasszikus pünkösd mozgalomban is vannak bizonyos tévtanítások, amelyek végső soron mágikus jelleggel bírnak, pl. amikor az „úrvacsorát” a bűnbocsánat eszközének tekintik, és az erővel való felruházás természetfeletti forrásának, valamint a gyógyítás eszközének tartják. A karizmatikus mozgalomban a megtévesztés szelleme azonban még ennél sokkal erőteljesebben „démoni tanokat” (1Tim 4,1) vezetett be, melyek végső soron azonosak a New Age, a sámánizmus és a spiritizmus tanaival. Ehhez számítanak a „Hit szava”-tanok, amelyek szerint egy keresztyénnek hatalma van arra, hogy szavaival bizonyos dolgokat „létezésre beszéljen”, pénzt vagy házakat „Jézus nevében a maga számára igénybe vegyen vagy felszabadítson”. Az ember szavának ugyanazt a teremtő erőt tulajdonítják, mint Isten Igéjének, ahogyan végül az ember maga is mint „egy isten” kerül megnevezésre. Az ilyen tanok gyökerei a pogány gnózisban, valamint a kigyó csaló szavában vannak, hogy „olyanok lesztek, mint Isten!”.

Ugyanebbe az irányba visznek a szellemeknek való parancsolás és azok megfékezése, a démonok kiűzése és a „szellemi hadviselés”, amelyek a gonosz szellemnek, a Szentírás által tiltott, a világra gyakorolt mágikus hatását mutatják be (vö. 5Móz 18!). A „vizualizálás”, tehát a láthatóvátétel technikai ugyancsak mágikus-okkult tanokon nyugszanak, mint ahogy a spiritizta C. G. Jung-ra támaszkodó, álommagyarázás és „belső gyógyulás” pszichológiai módszerei a karizmatikus lelkigondozásban. Mindezeket a dolgokat „keresztyén” lepelbe öltöztetik, és híres vezetők terjesztik (többek között Jonggi Cho, Agnes Sanford, Kenneth Hagin).

d) A hamis szellem a bibliai hitélet megváltoztatását és szétbomlását eredményezi

A karizmatikus „szellemkeresztiség” nem közvetít semmilyen valódi szellemi teljhatalmat vagy akár „győzedelmes életet”, ahogyan ezt a csalás szelleme ígéri. Bizonyára megtapasztalhat a szellem által megkeresztelt személy démoni erőhatásokat, amelyeket elvakultságában „teljhatalomnak” tart: hő-átáramlásokat, amikor ráteszi a kezét másokra, bizonyos pillanatokban az erő és eufória felemelő érzését, látomásokat és benyomásokat – de mindez nem nyújt maradandó szellemi erőt, és nem is hoz semmilyen valódi szellemi gyümölcsöt. A „szellemkeresztiségben” részesült személy legtöbbször egy hegy-völgy menetet, egy felleszállást tapasztal, eufórikus magasságérzések és depressziós mélységek között, telve sötétséggel és leveretetéssel. Függőségbe kerül felzaklató „dicsőítő időszakok”, kézzátételek és guruk befolyása által, akik újra meg újra eufóriás állapotba hozzák, valamint „szellem által felkent” kongresszusok és lelkigondozók által – de állandó szellemi erőt, belső békességet és a bűn feletti valóságos győzelmet nem ismer.

A hamis szellem gyümölcseit ezzel ellentétben túlságosan is gyakran az önhittség és a javíthatatlan elvakultság, babonás megkötözöttségek, démonoktól való félelem és mágikus gondolkodás jelenti. E mozgalom hamis szelleme végső soron a paráznaság szelleme, s így gyakran támadnak erős, tisztátalan képzelgések, parázna kívánságok és bűnesetek. Ez a szellem azonban a hazugság szelleme is; az álnokság, mások becsapásának szelleme, valamint önáltatás is, egészen a józan valóság felismerésének elvesztéséig, amelyek sokszorosan a következményei ennek.

Mivel a hamis szellem a sötétségből jön, a vádlótól és gyilkostól, sokaknál perlekedő gondolatokat és depressziós hangulatokat hoz magával, gyakran az üdvbizonyosság elvesztéséhez vezet, olykor súlyos öngyilkossági gondolatokig. Isten Igéjének világos szellemi megértése ködössé válik, és az Írás egészséges tanítása elsötétedik. A „szellemkeresztiség” következménye, összességében véve a szellemi élet visszafejlődése és a hit észrevétlen szétzilálódása. Ezek a gyümölcsök azonban a „szellemkeresztiségben” részesült személy számára legtöbbször nem tudatosak; azt gondolja, hogy ő egy „magasabb életben”

részesül, és a teljhatalom árát éppen a gonosz következmények jelentik. E szellem egyes követőinek először a pszichiátriát kellene felkeresniük, hogy a téveszmék esztelenségéből kigyógyuljanak.

e) *A hamis szellem eksztázist, öntudatvesztést és kényszercselekvéseket idéz elő, melyek Istent gyalázzák (a „Toronto-áldás”)*

Isten igazi Szellemét a Biblia azzal jellemzi, hogy az **„erőnek, szeretetnek és józanságnak a Szelleme”** (2Tim 1,7). A józanság, *sophronismós* szó jelentése többek között fegyelmezetttség, egészséges értelem, helyes felismerés, önuralom és tisztességtudó magatartás. A Szent Szellem gyümölcse a **Gal 5,22** szerint többek között az „önfegyelem” (*enkrateia*, amit lehet mértékletességgel is fordítani), azaz szó szerint „az ember hatalma saját maga felett”. Egy valóban Szent Szellemmel betöltött ember minden gondolata, szava és cselekedete, teste, lelke és szelleme Isten Szent Szellemének tudatos uralma alatt áll, aki hatással van az ember szívére és tudatára, és arra vezeti, hogy tudatosan és belátással, Isten akarata szerint cselekedjék. Isten Szent Szelleme nem csapja be és nem kényszeríti Isten gyermekét semmire. Figyelembe veszi az ember akaratát és tudatos személyiségét. Ezért olvassuk ezt: **„ahol az Úr Szelleme, ott a szabadság”** (2Kor 3,17), és **„A prófétákban lévő szellem(iség) pedig alárendeli magát a prófétáknak”** (1Kor 14,32).

A pünkösdi és karizmatikus mozgalom hamis szelleme azonban, kezdettől fogva a lényegét illetően, teljesen más ismertetőjegyeket és gyümölcsöket mutatott fel. Már a pünkösdi mozgalom kezdetén olyan jelenségek mutatkoztak, mint az utóbbi évtizedekben a „Toronto-áldás” következtében bekövetkezett elhíresedett szomorú események: eksztázis és transz egészen az öntudatvesztésig, hátrazuhanás és remegés, kontrollálatlan üvöltés, nevetés vagy rángatózás, „a szellemtől való megittasodás” stb. Ezek a jelenségek ezt a szellemet démoni szellemnek minősítik; a Szent Szellem sohasem idézhet elő ilyen dolgokat, amelyek ennyire világosan ellentétben állnak azzal, amit az inspirált Ige Isten Szent Szellemének hatásáról kijelent!

Minden szellem, amelyik részegséghez és az önkontroll elvesztéséhez, kényszercselekvésekhez és öntudatlan irányításhoz vezet, az a sötétség szelleme, ahogyan a Szentírás mondja: **„Tudjátok, hogy amikor pogányok voltatok, ellenállhatatlanul vitt és sodort valami benneteket a néma bálványokhoz”** (1Kor 12,2). Arról a démonról pedig, amelyik egy megszállott fiú felett uralkodott, ezt tudjuk meg: **„Időnként valami szellem ragadja meg, és hirtelen kiáltozni kezd, rázza őt és tajtékzik...”** (Lk 9,39); a párhuzamos helyen pedig a Márk 9,18-ban még említésre kerül: **„és amikor ez megragadja, úgy leteperi őt, hogy tajtékzik, fogát csikorgatja, és megmerevedik”**. A Lukács 4,35 még egyszer kiemeli a megragadás tényét, mint a démoni erők különleges ismertetőjelét: **„erre az ördög odavetette őt közéjük”**. Hasonló megfogalmazás olvasható a Márk 1,26-ban is: **„A tisztátalan szellem pedig megrázta azt az embert, hangosan kiáltott és kiment belőle.”** Mindezekből a bibliai idézetekből érthetővé válik, hogy a kényszercselekvések és testmozgások, mint a rángatózás és ugrálás, amelyek az érintett akarata nélkül történnek, démonok hatására jönnek létre, ugyanígy a megszállott ledöntése és hangos kiáltozása is különösen tipikus tünetként kerül hangsúlyozásra.

Arra is rá kell mutatni, hogy a rendkívüli és tisztességtelen hátrazuhanás a bibliában mindig az ítélet jele; az igazi hívők mindig arcra borultak Isten színe előtt! Az a Szellem, aki a nőket és a férfiakat szemérmességre, erkölcsösségre, fegyelemre és tartózkodásra vezeti, soha nem fogja engedni, hogy mindkét nem személyei egyformán, egymás mellett, vagy egymáson feküdjenek a földön, ami ezekkel a bibliai parancsokkal közvetlen ellentétben áll. Ez a tisztátalanság, rendetlenség és fegyelmezetlenség nem a valóságos Szent Szellem, hanem egy hamis szellem hatására történik.

Éppen így felismerjük abban a sok bizonyágtételben, amely ilyen kijelentéseket tartalmaz: *„Nevetnem kellett, és nem tudtam abbahagyni, bár akartam”,* vagy *„az erő arra kényszerített, hogy fekvé maradjak a földön, bár megpróbáltam felkelni”* – hogy egyértelműen az ellenség kezenyomát viseli, amely rabszolgává tesz és erőszakot követ el az ember akaratán és méltóságán.

Azt, ami a részegség, a transz, az öntudatnélküliség és az eksztázis („magánkívüliség”) állapotát illeti, ami a tévelygés szelleme hatására gyakran előfordul, a Biblia a sötétség jeleként jelöli meg számunkra. Milyen komoly és milyen találó figyelmeztetést közölnek a próféták:

„De ezek is tántorognak a bortól, támolynak az italtól. Papok és próféták tántorognak az italtól, megzavarodtak a bortól! Támolynak az ital miatt, tántorognak, amikor látomásuk van, ingadoznak, amikor döntést hoznak. ... Azért nekik ez lesz az ÚR Igéje: Ez a parancs, az a parancs, ez a szabály, az a szabály, itt egy kicsi, ott egy kicsi! Jártukban hadd essenek hanyatt, törjék össze magukat, essenek csapdába!” (Ézs 28,7.13)

„Ámuljatok és bámuljatok, vakoskodjatok és vakuljatok meg! Legyetek részegek, de ne bortól, tántorogjatok, de ne az italtól! Mert rátok árasztotta az ÚR a kábultság szellemét. Bezárta szemeiteket: a prófétákat, befödte fejeiteket: a látnokokat.” (Ézs 29,9-10)

Az igazi Szent Szellemmel való betöltetés, pontosan az ellenkezője a mámorosságnak, ahogyan az Ef 5,18 is mutatja. Az alvást és öntudatlanságot nekünk hívőknek éppen úgy kerülnünk kell, ahogyan az Ige mondja:

„...legyetek tehát bölcsek és józanok, hogy imádkozhassatok” (1Pt 4,7). „Akkor ne is aludjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok. Mert akik alusznak, éjjel alusznak, és akik megrészednek, éjjel részednek meg. Mi azonban, akik a nappal fiai vagyunk, legyünk józanok...” (1Tesz 5,6-8; vö. 2Tim 4,5; 1Pt 5,8)

A „Toronto-áldás” támogatói és a rokon karizmatikus „szellemi hatások” gyakran úgy érvelnek, hogy Isten éppen új dolgot visz véghez, és ez nincs az Ő Igéjéhez kötve. Azokra a „megtisztító”, „mély”, és „lenyűgöző” Isten-élményekre utalnak, amelyet a transz és hisztéria állapotában az emberek állítólag szereztek. Hiszen ezek „jó gyümölcsök” – mondják, és ez a fontos. Az érzések és eksztatikus élmények azonban csalóka próbakövek. Mindenki tudja, aki valamennyire kiismeri magát a New Age és a hamis vallások terén, hogy könnyű dolga van a kísértőnek azoknak az embereknek az esetében, akik megnyitották magukat egy hamis szellemnek, hogy az mélyreható, boldogító élményeket, belső látásokat, a megtisztítás és „belső gyógyítás” érzését, „szeretetet” és természetfeletti erőket közvetítsen nekik. Az ilyen élményekből, amelyek részben ijesztő párhuzamot jelentenek a „szellemi nyugalom” („Shakti Pat”) számára, erről a jóga, az okkultizmus és a New Age követői is be tudnak számolni.

f) *A hamis szellem hamis, nem biblikus „karizmákat” hív elő*

A „karizmák”, amelyeket ennek a mozgalomnak a megtévesztő szelleme idéz elő, a Biblia alapján megvizsgálva hamisaknak és a Szentírás bizonyosságával nem igazán egybehangzóknak bizonyulnak. Ez már azzal a ténnyel kezdődik, hogy a Biblia az 1Kor 12-ben világosan tanítja, hogy egy hívő a valódi karizmákat, amelyeket Isten adni akar neki, már az újonnan születéskor, ill. a Krisztus Testébe való beépüléskor megkapja. Erre mutat a kijelentés az 1Kor 12,18-ban: „**Márpedig az Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan akarta.**” Az összefüggés a 12. verssel kezdődően azt mutatja, hogy itt a „tagok” kifejezést, ami a hívők képe, a különleges kegyelmi ajándékok vonatkozásában használja, amelyeket mindenki megkaphat. Az egyik a „láb”, a másik a „fül”. A bibliai Szent Szellembe merítés által, az újonnan születéskor kerültek betagolásra a Testbe (13. v.), kezdettől fogva azokkal a különleges adományokkal együtt, amelyeket Isten kinek-kinek adni akar (vö. ehhez az egész fejezetet).

A hívő tehát a valódi kegyelmi ajándékokat már hitéletének egészen a kezdetén megkapja. Azok a „karizmák”, amelyeket akkor nem kap meg, hanem állítólag csak a hamisított „második szellemi élmény” alkalmával, egyáltalán nem lehetnek valódiak és Istentől való! Az azonban tény, hogy a pünkösdi és karizmatikus mozgalom hamis szellemével való érintkezés nélkül a megtéréskor senki nem kaphatta meg a prófécia és a nyelveken szólás „adományát”. Maguk a karizmatikusok is ezeket a hamis „adományokat” hamis „szellemkeresztységüknek” tulajdonítják. De maguk az „adományok” is nem biblikusnak és hamisnak bizonyulnak. (Részletesebb utalásokat a fent említett, „Die Charismatische Bewegung im Licht der Bibel” című könyvben lehet találni.)

- **A gyógyítások meghamisított adománya:** Míg az Úr és az apostolok valódi csoda-gyógyításai kizárólag hitetlenekkel történtek teljes mértékben összhangban a feladatukkal, mint jelek, a hamis csoda-gyógyítások főként hívőkkel történnek. Míg a valódi gyógyítások egyértelműek voltak és a gyógyítás tartósan megmaradt, a hamis gyógyítási csodák gyakran a szuggesztió légkörében történnek, s ezért utána nem bizonyulnak tartósnak vagy teljesnek. Ezek szinte kizárólag a pszichoszomatikus megbetegedések esetében történnek. A spiritizmushoz hasonlóan egy zárt, szuggesztív környezetet igényelnek; a vezetők nyíltan megmondják, hogy semmi nem funkcionál, ha imádkozó, vizsgálódó keresztyének vannak a nézőközönségben. Az Úr viszont a maga csodatevő gyógyításait rendszeresen a farizeusok kritikus szeméi előtt tette.
- **A prófécia meghamisított adománya:** A prófécia valódi adománya az apostoli időkben azt jelentette, hogy a próféták (ezek az Úsz-ben kizárólag férfiak voltak), kijelentéseket kaptak Istentől (vö. 1Kor 14,26.29.30). Azaz, az ő üzenetük százszázalékosan Isten beszéde volt, emberi belekeverés vagy tévedés nélkül; különben hamis prófétáknak bizonyultak volna (vö. 5Móz 18,21-22). A prófécia különleges adományánál csak a szellemek megkülönböztetésének adománya létezett, mint vizsgálati adomány, hogy az üzenet Isten Szent Szellemétől való-e, vagy egy hamis szellemtől származik-e; ha Isten Szellemétől származott, akkor az Isten Igéje volt (vö. 1Kor 12,10; 1Kor 14,29). Ettől meg kell különböztetni a jövőmondás általános adományát, az építésre, bátorításra, vigasztalásra, az 1Kor 14,3 értelmében, amelynek nem volt kijelentés jellege, és minden hívő gyakorolhatta (lásd ehhez 1Kor 14,31), és amelynél érvényes volt: „**A prófétalást ne vessétek meg, de mindent vizsgáljatok meg: a jót tartsátok meg!**” (1Tesz 5,20-21). A karizmatikus hamis „próféták” ezzel szemben arra biztatják az embereket, hogy egyszerűen mondjanak ki mindent, ami „benyomásként” éri őket; azt állítják, hogy az „adományok” megtanulhatók (ami ellentmondásban van a kegyelmi ajándékok bibliai tanításával). Nyíltan azt mondják, hogy téves, emberi dolgok is keverednek „üzenetükbe”, és mégis azt állítják, hogy azok Istentől való „kijelentések”. Ezek az „üzenetek” számtalan hamis prófécia-tartalmat tartalmaznak, olyan dolgokat, amelyek nem

következtek be; számtalan olyan kijelentést is tartalmaznak, amelyek ellentmondásban állnak az Isten Szent Szelleme által adott Szentírással, és egyértelműen az utolsó idők megtévesztő, hamis próféciáinak bizonyulnak (vö. Mt 24,4.11.24; Mt 7,15-23; 1Jn 4,1; Jer 23,15-36; 5Móz 13,1-6).

- **A nyelveken szólás meghamisított adománya:** A valódi nyelveken szólás az apostoli időkben jel volt (Mk 16,17; 1Kor 14,22), méghozzá jel a zsidók, különösen a hitetlen zsidók számára (1Kor 14,21: „ehhez a néphez” = Izráel!) Ez abból állt, hogy a zsidóknak természetfeletti módon adott idegen nyelveken (1Kor 14,21 = Ézs 28,11.12) hirdettek Isten nagy tettei (Csel 2,4-11). Ez a jel üzenet volt a zsidó népnek: Ha most nem fogadták el a keresztre feszített és megdicsőült Messiásról szóló üdvüzenetet, akkor Isten a pogány népeknek fogja hirdettetni ezt az üdvüzenetet, mégpedig a saját nyelvükön. A zsidókat magukat azonban pogány hódítóknak kell elűzni, és szétszóratnak, mint akkor, amikor Ézsaiás hirdette a maga üzenetét. A nép nem fogadta el az üzenetet, és az evangélium a pogányokhoz küldetett (Csel 2-10. r.). A nyelveken szólás által megjelentett ítélet 40 évvel később érte el a zsidókat, amikor Titusz uralkodása alatt római zsoldosok hódították meg Jeruzsálemet, számtalan zsidót meggyilkoltak, és a maradékot elhurcolták, szerte a világba. Akkor teljesen lerombolták a templomot, ahogyan az Úr kijelentette, és Jeruzsálem tisztán pogány várossá lett. Ezzel beteljesedett ennek a jelnek a célja, és a bibliai nyelveken szólás még az apostoli időkben abbamaradt (1Kor 13,8). Az igazi nyelveken szólást éppen nem az imádságra kellett felhasználni, mert akkor a többiek semmit sem értettek volna, és nem mondhattak rá „áment” (1Kor 14,14-17). Nem szolgált az ember „önmaga felépítésének” céljára sem, ahogy tévesen az 1Kor 14,4-ből levezették; hiszen mint jel, tulajdonképpen nem a Gyülekezet számára volt szánva, hanem elsősorban a hitetlen zsidók előtt kellett gyakoroltatnia. Ezzel teljesen ellentétben, a pünkösdi és karizmatikus mozgalom hamis nyelveken szólása a pogányokból való hívőkhöz szól, nem pedig a zsidók közül való hitetleneknek. Ez 90%-ban eksztatikus dadogásból áll, és nem pogány idegen nyelvű beszédből (ha viszont idegen nyelveken szólnak, újra meg újra utálatos káromlásokról számolnak be). Úgy propagálják, mint az imádság fegyverét, és mint mágikus eszközt az önfelepítésre, s azt asszonyok is gyakorolják a gyülekezetekben (az 1Kor 14,34-35-tel ellentétben). Ez gyakran fordítás nélkül történik, és egyidejűleg többen is gyakorolják, amit az 1Kor 14,23.27-28 tilt.
- **Meghamisított démonűzések:** A csoda-jelek egyike, mellyel a pünkösdisták és karizmatikusok különösen dicsekednek, a démonok kiűzése. A „teljhatalom” különös jelének tartják, amit állítólag a „szellemkeresztség” ajándékoz, valamint fontos fegyvernek a „sötétség hatalmai feletti győzelemhez”. Ez a „csoda-adomány” is hamisnak bizonyul a Biblia alapján megvizsgálva. Egyrészt, nem létezik az apostolok tanításában az újszövetségi Gyülekezet számára semmiféle parancs vagy utasítás a démonűzés gyakorlására. Ez a messiási csoda-jel Izráel népének volt szánva (vö. Ézs 61,1), az apostolok és a 70 tanítvány különleges megbízatásához tartozott. Amikor a pünkösdisták a Mt 10-re hivatkoznak, és azt állítják, hogy az Úr megbízatása: **„Gyógyítsatok meg betegeket, támasszatok fel halottakat, tisztítsatok meg leprásokat, űzzetek ki ördögöket!”** (Mt 10,8), ma is érvényes a Gyülekezet számára, akkor azt is meg kellene gondolniuk, hogy létezik egy útmutatás is a Mt 10-ben: **„Ingyen kaptátok, ingyen adjátok”**; valamint az Úr világos parancsa: **„Pogányokhoz vezető útra ne térjete le, samaritanusok városába ne menjete be, inkább menjete Izráel házának elveszett juhaihoz!”** (Mt 10,5-6). Ettől eltekintve azonban maga a démonűzés gyakorlata is mutatja, mennyire nem biblikus ez. Az egész Bibliában nem találunk egyetlen esetet sem, ahol hívőkből űztek ki démonokat; ez csak hitetlenek esetében történt, és csak velük is történhetett, mert a bibliai démonűzések jelek voltak, ami hitetleneknek szólt (vö. Mk 16,17), és mivel hívők nem lehetnek megszállottak (lásd korábban!). A pünkösdi és karizmatikus mozgalom hamisított démonűzései azonban szinte kivétel nélkül hívőkből történnek, vagy olyanokból, akik hívőknek számítanak! A karizmatikus démonűzések nem jelentenek semmi egyebet, mint szellemek megfékezését és megidézését, amint ez az 5Móz 18,10-11-ben mint varázslási vétek megtiltásra kerül.

g) A hamis szellem, nem-biblikus vezetéseket okoz követői életében

Az egyik „adomány”, amit a hamis „szellemkeresztség” a követőinek közvetít, egy állandó „vezetés a szellem által”, gondolatok beültetése és bevésése látomások és belső hangok formájában. Kívánatos, hogy a pünkösdisták és karizmatikusok életében lehetőleg sok mindent határozzon meg az ilyen „szellemvezetés”, egészen a házasságkötésekig és a pénzügyi ügyletekig. De a józan megvizsgálás itt is azt mutatja, hogy ezek a „vezetések” ellentétben állnak a Szentírással, s ezért biztosan megállapítható, hogy nem a Szent Szellemtől, hanem egy csaló szellemtől származnak. Így a pünkösdi és karizmatikus mozgalomban a hamis szellem által beiktatott és megerősített női apostolokat, prófétákat, pásztorokat és tanítókat találunk, ami nyilvánvaló ellentétben áll Isten inspirált parancsával: **„A tanítást azonban az asszonynak nem engedem meg, sem azt, hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendben”** (1Tim 2,12). Ugyanez érvényes a számtalan, „a szellem által mozgatott” prófétanőre is, akik e mozgalom gyülekezeti alkalmain szólásra emelkednek, ellentétben a hallgatás isteni parancsával az 1Kor 14,34-35-ben. Szintén e szellem megtévesztő

jellegét mutatja, amikor egy karizmatikus „csodatevő nő”, mint Kim Kollins, a szellem által a katolikus egyházba látja magát vezetetni. Újra meg újra vannak karizmatikusok, akiket ez a hamis szellem arra a tévútra vezet, hogy elváljanak házastársuktól, sőt az ilyen gonosz vétségeket Isten szent házassági rendje ellen, egyes esetekben a „szellem által felkent” vezetők elrendelik követőiknek! A valódi szent Szellem azonban senkit sem fog olyasmire indítani, ami ellentmondásban áll Isten általa ihletett Igéjével.

3. A „SZELLEMKERESZTSÉG”-RŐL SZÓLÓ TANÍTÁS VESZÉLYES TÉVTANÍTÁS

Tehát, amint láttuk a pünkösdi-karizmatikus tanítás a „szellemkeresztségről”, nem valamely megbocsátható, jelentéktelen tanbeli tévedés, amit el lehetne nézni, melynek nincsenek rossz következményei, és nem lenne oka az elhatárolódásnak. Ez egy veszedelmes és gonosz tévtanítás, ami ellen teljes meggyőződéssel harcolni kell, és elutasítani legalább három okból:

1. Ez a tévtanítás egy nagyon fontos ponton elferdíti és tagadja a *bibliai tanítást Jézus Krisztusról*. Félrevezeti a hívőket, amikor elhitei velük, hogy ha elfogadták Krisztust, nem kaptak meg vele együtt mindent, amire szellemi életükhöz szükségük van. *Tagadják tehát Jézus Krisztus „mindenre elégséges” voltát*, hogy ezt a szép, ma alig használt fogalmat felidézük. Akié Jézus Krisztus, az új életének első napjától birtokában van a teljességnek. Nincs szüksége „második áldásra”, mert Krisztusban már megáldott minden szellemi áldással a mennyei régiókban (Ef 1,3). Ennek tagadása a szabadításnak és a Krisztusban nyert teljes üdvösség bibliai tanításának meghamisítását, Krisztus dicsőségének megsértését, és a hívőknek a „**Krisztus iránti őszinteségtől**” való eltérítését jelenti. Ez azonban a kigyó romboló műve (2Kor 11,2-3; Kol 2,18-19).

2. Ez a tévtanítás azzal ámítja a hívőket, hogy szükségük van egy „második szellemi élményre”, amit a Szentírás nem tanít, *és félrevezeti őket, hogy forduljanak egy másik, démoni, csaló szellem felé, és azt fogadják be* (2Kor 11,4). *Ezzel utat készít a végidőkre megjövendölt, megtévesztő szellemek és démoni tanok hatásának* (1Tim 4,1), *és tévútra vezeti Isten szolgálait, hogy szellemi paráznaságot kövessenek el* (Jel 2,20). Ez bejárati kaput jelent a csalóka prófétai üzeneteknek, csoda-jeleknek és tévtanításoknak, amelyek a végidőkre megjövendöltettek a Gyülekezet számára (vö. többek között Mt 24,4.11.24; Mt 7,15-23; 1Jn 4,1; 2Tesz 2,9-12; Jel 13,11-14).

3. *Ez a tévtanítás megosztja a hívő Gyülekezetet*, és a megtévesztett hívőket olyan külön csoportokba gyűjti, amelyeket hamis próféták, apostolok és pásztorok vezetnek (vö. Csel 20,29-30; 2Pt 2,1-3; 2Jn 9-11). A pünkösdi mozgalom hitető szelleme számtalan szakadást okozott a Bibliához hű hívők között; ez a tanítás olyan gonosz kovász, amelyik az egész tésztát átjárja, ha nem űzik ki (1Kor 5,6-8; Gal 5,7-10). Másrészt ez a szellem a megtévesztett követőit egyre növekvő nyíltsággal vezeti az ökumené nem biblikus, antikrisztusi egységébe és a végidők világegység-egyházába. Ez érvényes a legtöbb pünkösdi egyházra, amelyek évek óta „párbeszédben” állnak a római egyházzal, mind pedig a karizmatikus mozgalomra, amelyben a katolikus karizmatikusok, mint egyházuk hűséges követői, már úgy látszik, hogy a többséget képezik.

A pünkösdi és karizmatikus mozgalom, amely a „szellemkeresztségek” ezt a tévtanítását aktívan propagálja, hatalmas szellemi veszélyt jelent az egyes hívők számára. Ezek ugyanis legtöbbször még Isten meg nem erősödött, szellemileg nem éber gyermekei, akiket egy démoni, hamis szellem megtévesztő befolyása alá von, ami prófécia, csoda-jelek, erő kifejtések, belső beszéd stb. által kilendít a tiszta Krisztus-követés pályájáról, és végül is bálványimádásba és szellemi paráznaságba viszi bele.

A megtévesztő szellem eltérít Isten Igéjétől a hamis, megtévesztő új kijelentésekhez; eltérít Krisztustól, mint üdvösségünk mindenre elégséges kősziklájától, és az Ő tökéletes művétől, egy más, hamis „Jézushoz”. Ezzel ez a szellem végső soron lényegbeli rokonságban van a katolikus misztika megtévesztő tanításaival. Ezt a megtévesztő szellemet, valamint tanait és hatásait mindenáron kerülnünk kell, mert beszennyezi és tönkreteszti Isten gyermekeinek hitéletét, és meggyalázza a mi Urunkat, Jézus Krisztust! Ez azt jelenti: aki befogadta ezt a szellemet, annak őszintén bűnbánatot kellene tartania az Úr előtt, és nyíltan el kellene szakadnia a megtévesztő szellemtől, minden tanításától és befolyásaitól. Itt nem az ilyen szellemek kiűzéséről van szó, ami nem biblikus és veszélyes. A hamis szellemnek meg kell adnia magát, amint mi tudatosan elszakadunk tőle. Ezt megtisztulásnak és az Úr Jézusnak való, megújult odaadásnak kell követnie, mely együtt jár az Isten Igéjéhez és az egészséges tanításhoz való ragaszkodással.

A pünkösdi és karizmatikus mozgalom azonban igen nagy szellemi veszedelmet jelent a hívő Gyülekezet egésze számára is. Zűrzavart, szakadást és szellemi romlást hint el, ahol annak helyt adnak. A hamis szellem azzal az elbizakodott meggyőződéssel, hogy fölényes ismereteket és szellemi erőt ad, követőiben egy istentelen buzgalmat is kelt, hogy minden más keresztyént a hamis „szellemkeresztséggel” megörvendeztessenek. A „szellem által megkeresztelt” karizmatikusok álcázva magukat, észrevétlenül egyre

inkább behatolnak biblikus gyülekezetekbe (vö. „**észrevétlenül belopóztak**”, Júd 4). Aztán ennek a mozgalomnak a tanait és gyakorlatát terjesztik, először főként személyes kapcsolatok formájában, és megpróbálnak követőket gyűjteni maguk köré. Végül is arra törekszenek, hogy a Gyülekezetet karizmatikus jellegűre „formálják át”, vagy a megnyert követőket leválasszák eddigi gyülekezetüktől, és maguk mögé sorakoztassák őket.

Ezért olyan fontos, ezzel a mozgalommal és tévtanításaikkal szemben egyértelműen azt gyakorolni, amit a Biblia tanít: nevezetesen az elkülönülést! Az Úsz világosan tanítja, hogy az olyan tévtanítások és hamis áramlatok, mint a pünkösdi és karizmatikus mozgalom, szellemileg tekintve olyan kovász, amelyik az egész tésztát átjárja, ha el nem távolítják (1Kor 5,6-8; Gal 5,7-10). Létfonosságú ezzel kapcsolatban, hogy a Bibliához hű hívők Isten Igéje szerint járjanak el, amely azt parancsolja: „**Kérlek titeket, testvéreim, tartsátok szemmel azokat, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak azzal, hogy az ellenkezőjét tanítják annak, amit tanultatok. Térjete ki előlük! Mert az ilyenek nem a mi Urunknak, Krisztusnak szolgálnak, hanem a saját hasuknak, és szép szóval, ékesszólással megcsalják a jóhiszeműek szívét!**” (Róm 16,17-18). Titusz levelében pedig ezt olvassuk: „**A szakadást okozó ember elől egy vagy két megintés után térj ki, tudván, hogy az ilyen ember kivetkőzött önmagából, bűnben él és magában hordja ítéletét.**” (Tit 3,10-11)

Újra meg újra találkozunk a tévtanításoktól és a gonoszságtól való elkülönülés és elszakadás bibliai parancsával (vö. 1Tim 6,3-5; 2Jn 7-11; 2Pt 3,17), s ha ezt a pünkösdi és karizmatikus mozgalom vonatkozásában nem szívleljük meg, e mozgalom befolyása ki fogja terjeszteni szellemi rontását, és sokakat félrevezet. Végül is itt Beliál és Jezábel szelleme működik, és ebben a vonatkozásban is alkalmaznunk kell az alapvető parancsot: „**Ne legyetek a hitlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? Vagy mi azonosság van Krisztus és Beliál között? Vagy milyen közösség van hívő és hitlen között? Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan az Isten mondta: 'Közöttük fogok lakni és járni, Istenük leszek, és ők az én népem lesznek. Ezért tehát menjete ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket'.**” (2Kor 6,14-17)

Ma olyan időben élünk, amelyben a tévtanítások és a megtévesztő áramlatok gátjait sorozatosan lebontják, és az elkülönülés bibliai parancsát messzemenően figyelmen kívül hagyják. Számos, korábban a Bibliához viszonylag hű körök a szabadegyházakban, a szövetségekben és a közösségi mozgalmakban, de a „testvérközösségekben” is egyre inkább megnyitják magukat a karizmatikus tanítások és befolyások előtt, különösen a veszélyes karizmatikus énekek előtt. E téren egy nagyon utálatos kovász nyomul be ezekbe a gyülekezetekbe, amelyik gyorsan át fogja járni az egész tésztát. Ezzel kapcsolatban csak egy bibliai válasz van a hűség hívek számára: El kell szakadniuk az ilyen gyülekezetektől, és olyan gyülekezeteket kell keresniük (vagy olyanokat felépíteni), amelyek valóban józanul, a Szentírás és az egészséges tanítás talaján állnak, függetlenül az ökumenikus, aliansz és minden más karizmatikus irányzattól. Ezzel kapcsolatban nem létezhet semmilyen romlott kompromisszum – különben komoly szellemi károkat fogunk elszenvedni!

D) KRISZTUSBAN MIÉNK A TELJESSÉG!

A mi válaszuknak a hamis „szellemkereszttség” megtévesztő ajánlatára annak kellene lennie, hogy teljes odaadással és egyértelműséggel a mi Urunkhoz és Üdvözítő Jézus Krisztusunkhoz, az Ő Igéjéhez és az Ő Szelleméhez igazodunk. Krisztusban a teljesség adatik számunkra, és nincs másra szükségünk, mint Őreá! A csalóka, hamis „szellemi erők” elnyerésének vágya helyett arra kellene törekednünk, hogy eljussunk a bibliai Szent Szellem teljességéhez, és gyümölcsöző életet éljünk a mi csodálatos Urunknak! A pünkösdi és karizmatikus mozgalom hamis „ébredési” tűzének bibliai alternatívája semmi esetre sem a száraz, elméleti igazhitűség, vagy a hideg, önelégült tradicionalizmus, vagyis a hagyományokhoz való ragaszkodás. A Krisztusban való teljesség bibliai útja mindenekelőtt a valódi bűnbánaton és Isten előtti őszinte megalázkodáson át vezet, ahol mi magunk a bűn és meg nem fészített önző étellel, lagymatagsággal és hűtlenséggel, hitelenséggel és világiassággal megszorítottuk Isten Szent Szellemét, és betemettük a bennünk levő élő víz forrását, úgyhogy már csak egy kis csermely tud folydogálni. Mint egyes személyeknek és mint gyülekezetnek az Urat kellene keresnünk, hogy bűnbocsánatot és szellemi megelevenedést ajándékozhasson nekünk (vö. Jel 2,5; 3,3; 3,19); hogy újra nagy legyen számunkra Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak a kegyelme és a dicsősége, és mi buzgósággal törekedjünk arra, hogy neki a Szent Szellem által szolgáljunk, és Óróla az elveszettek között bátran bizonyosságot tegyünk.

Az ilyen szellemi megéledés és ébredés történik a Biblia szerint Isten népén, a hívőkön; áldásokban gazdag hatásai megmutatkoznak azonban az evangéliumról való tanúságtétel által is a hitlenek között. Nem szabad volna ma, legalábbis az ún. „keresztény Nyugat” országaiban, amelyek a Krisztus evangéliumát makacsul elvetették, és legnagyobbbész az igazi hittől való elszakadásba süllyedtek, nagy

tömegmegmozdulásokat várunk. Ennek azonban nem szabad megakadályoznia bennünket abban, hogy imádságban és könyörgésben állandóan az Urat keressük, hogy még lehetőleg sok hívő felébredhessen, és még lehetőleg sok hitetlen megmeneküljön.

Másrészt, a bibliai ébredés az egészséges tanításnak és Krisztus teljes ismeretének, a Szent Szellemnek a gyümölcse is. A bibliai út a teljhatalomhoz és egy szellemileg erőteljes, gyümölcsöző élethez, annak hitben való megéléséhez az, amik mi a helyzetünk szerint, Krisztusban vagyunk, és amit általa ajándékként kaptunk. Ez azt is jelenti, hogy mindent félreteszünk, „leteszünk” (Ef 4,25; Kol 3,8), ami az Isten által belénk helyezett szellemi élet forrását, nevezetesen Istennek a bennünk lakozó Szent Szellemét, a bennünk élő Krisztust befolyásolhatja, és működését akadályozhatja: a bűnt és a (hús)testi gondolkodásmódot, általában a (hús)testet a maga kívánságaival. Ehhez nincs szükségünk „szellemkeresztségre”!

Fedezzük fel újra a ma már egyre inkább betemetett, elfelejtett bibliai igazságot, hogy a szellemi erő titka abban van, hogy szellemi állapotunkat, mint a Krisztussal megfeszítettek és a hitben feltámadottak megéljük:

„Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most (hús)testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem” (Gal 2,20).

„A kik pedig Krisztus Jézuséi, a (hús)testet megfeszítették szenvedélyeivel és kívánságaival együtt. Ha a Szellem által élünk, akkor élünk is a Szellem szerint” (Gal 5,24-25).

„A kik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne? Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba merítettünk, az ő halálába kereszteltettünk? A bemeztetés által ugyanis eltemettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk. Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább eggyé leszünk vele a feltámadásának hasonlóságában is. Hiszen tudjuk, hogy a mi őemberünk megfeszítettetett vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől. ... Tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban” (Róm 6,2-11).

Ebben van elrejtve az erőhöz, a teljhatalomhoz és a gyümölcsöző, teljes szellemi élethez vezető bibliai út! Önmegtagadás nélkül nincs teljhatalom, halál nélkül nincs feltámadott élet, a kereszt nélkül nincs erő! Pontosan ezt akarja az ördög elhomályosítani a mai langymeleg, önző keresztyének előtt, és helyette arra a veszedelmes tévútra akarja csalni őket, hogy a kereszt kikerülésével szerezzenek maguknak „erőt” és „teljhatalmat” – megtévesztő szellemek által, amelyek csak megrabolják és elpusztítják a megtévesztetteket. Mi azonban a Krisztus követésének ősrégi, csodálatos bibliai útján akarunk járni, az Ő Igéjéhez hűségesen, a Jézus Krisztus iránti becsületességben és egyértelműségben – az Úr pedig kiáll mellettünk, és azt munkálja, hogy gyümölcsöt teremjünk az Ő dicsőségére!

A „szellemkeresztség” tanítása, mint egy, az újonnszületés utáni különleges, döntő „második élmény” a pünkösdi és karizmatikus mozgalom alapelvei közé tartozik. A „szellemkeresztség” általi magasabb teljhatalommal és a Szellemmel való betöltetés sok keresztyén számára nagy vonzerővel bír. Ez az írás megvizsgálja, hogy mit mond a Biblia a Szent Szellem vételéről, a Szent Szellem általi „megkereszteltetésről” és a Szent Szellemmel való betöltetésről, valamint a Biblia tanításának fényében megvilágítja a karizmatikus „szellemkeresztséget”.

A szerzőről

Rudolf Ebertshauser (1953) hosszú éveken át marxista volt, és később az alternatív életstílusban, valamint ezoterikus tanokban kereste az élet értelmét. Megtérése után, 30 éves korában, mint fiatal hívő, karizmatikus körökkel került kapcsolatba, és mintegy 4 éven át aktívan dolgozott egy karizmatikus gyülekezetben, többek között a „Dicsőítés csapatában”. 1992-ben teljesen elszakadt ettől a mozgalomtól. 1995-ben jelent meg a „Die Charismatische Bewegung im Licht der Bibel” [A karizmatikus mozgalom a Biblia fényében] című könyve. Néhány esztendő óta felvilágosító előadásokat tart a karizmatikus mozgalommal kapcsolatban.

A kiadásért felel: Nánássy Csaba
H-1221 Budapest, Arany János u. 139.
EZSDRÁS IRATMISSZIÓ